

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YENİ DÜNYALARDA

SAYI : 8

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

AĞUSTOS 2006

1 YTL

www.geocities.com/yenidunyalarda

yenidunyalarda@yahoo.com.tr

KIYAMET KRİSTALLERİ - 7

Serhan Vural

KIYAMET KRİSTALLERİ
İKİNCİ KISIM

ZAMANIN EFENDİSİ VE ARAYIŞ

YEDİNCİ BÖLÜM

Roxanne gözlerini açtığı anda herkesin çoktan uyanmış olduğunu gördü. Elleriyle gözlerini ovaladı. O kadar zorluktan sonra deliksiz bir uyku çektiğine kendisi de inanamıyordu. Sabah oldu mu diye mağaranın girişine baktı. Dışarıdan hâlâ ay ışığı vuruyor ve içerisi yine meşalelerle aydınlanıyordu. Sanki hiç vakit geçmemiş gibiydi.

Kultarin, Hamilton ve Richard mağaranın köşesine çökmüşler, bir şeyi tartışıyorlardı. Roxanne başını battaniyeden kaldırıncı, onu gören Kultarin ayağa kalktı ve hemen onun yanına geldi. Diz çökerek ona bir önceki gün yediği “geram” isimli meyveden verdi.

“Ne oldu?” diye sordu Roxanne meyveyi eline alarak.

“Kalksan iyi olur,” diye cevap verdi Kultarin. “Sanırım Loxrain bize yardım edecek.”

“Loxrain mi?” diye sordu Roxanne meyveden bir parça ısırarak. Yeni uyandığı için hafızası biraz zayıflamıştı. Dün gelişen olayları anımsamakta biraz güçlük çekiyordu. Kultarin ona dün olan olayları hatırlatınca “O kim ki? Neden bize yardım ediyor?” diye sordu Roxanne.

“Kendisine Zamanın Efendisi diyor. Adı Loxrain,” dedi Kultarin. Genç yüzünün bir yarısı meşalelerin titrek ışığıyla aydınlanırken diğer yarısı karanlıkta kalmıştı; bu yüzden olduğundan daha tehditkâr bir ifadeye sahip olmuştu. “Bize neden yardım ettiğini söylemiyor. Fakat seni ve beni tanıyor-muş.”

“Beni tanıyor mu?” diye sordu Roxanne yemeğe biraz ara vererek.

“Evet, ama sakın bir şey sormaya kalkma hemen sinirleniyor. Pek hoşlanmıyor soru sorulmasından,” diye cevapladı onun arkasındaki Hamilton. Richard ile birlikte yanlarına çöktü. Yırtılmış deri zırhının kol kısmını beyaz bir bezle bağlamışlardı.

“Sen iyi misin?” diye sordu Roxanne ona.

“Evet, iyiyim sağ ol,” dedi Hamilton ve Richard aynı anda. Kısa bir süre birbirlerine baktılar. Hamilton, Richard’a kaşlarını çatarak “Yaram iyileşti,” diye ekledi. İkisi birden cevap verdiği için Kultarin ve Roxanne güldüler. Beraber meyvelerini bitirdikten sonra Roxanne, Kultarin’in hovboxtan çıkardığı beyaz kaptaki suyla yüzünü yıkayıp iyice temizledi. Kendisini yenilenmiş gibi hissediyordu artık.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Roxanne onlara.

“Sanırım Loxrain’i takip etsek iyi olacak,” diye cevapladı Kultarin.

“Gerçekten öyle mi, düşünüyorsun?” dedi Richard ona.

“Yani seninle konuştu diye-”

“Bunu daha öncede söyledim. Bizleri tanıyor, babamı, Roxanne’i... Üstelik bizi yüce-kanlarından elinden kurtardı,” dedi Kultarin tartışmaya hazırlanan birinin edasına bürünerek.

“Yine de, adam bana tehlikeli biri gibi geldi. Bize “insan” diyor. Yani kendisi insan değil-

“Babamın bizi buraya yollamasının nedeni bu adammış,” diye onun sözünü kesti Kultarin. “Loxrain söyledi. Buraya onu bulmak için gelmişiz. Düşünsene buraya ne için geldimizi bile biliyor. Ona güvenmek zorundayız. Tehlikeli ya da değil, elimizdeki tek şans o.”

“Hazırsanız benimle gelin,” dedi mağaranın girişinden bir ses. Bu yine kara pelerinlere bürünmüş, gözlerinin üstü siyah bir bantla kaplı Loxrain idi. Başka hiçbir şey söylemeden dışarı çıktı.

Hepsi yavaşça yerlerinden kalkarak onu takip ettiler. Adam hiç durmadan hemen mağaranın önündeki toprak patikadan aşağıya doğru inmeye başlayınca, onlar da Kultarin’e son bir kez bakarak adamın peşine takıldılar. Hamilton ve Richard tekrar silahlarını ellerine aldılar. Hovbox bu sefer arkalarından geliyordu.

“Tedbirli olmak iyidir,” dedi Richard Roxanne’e göz kırparak. “Yanımızda bir ölüm makinesi olsa bile,” diye ekledi ve başıyla önde hızlı adımlarla yürüyen pelerinli ve zırhlı Loxrain’i gösterdi. Adamın kara uzun saçları yüzlerine vuran şark rüzgârıyla dalgalanıyordu.

Dışarısı hâlâ çok karanlıktı, öyle ki; bastıkları yeri bile çok zor seçiyorlardı. Fakat ay ışığının yardımıyla, ormanlarla kaplı sıradağlar görünebiliyordu.

Roxanne bu kadar süre uyudukları hâlde, havanın neden şimdiye kadar açmadığını anlayamıyordu. Gökyüzünde de yakın zamanda sabah olacağına dair hiçbir işaret yoktu.

“Bu karanlıkta lektora rastlamasak iyidir,” dedi Richard iç çekerek.

“Buralarda lektor bulunmaz,” dedi Loxrain önden. Roxanne bundan rahatsız olmuştu işte. Tekrar garip yaratıklarla karşılaşmak istemiyordu.

Roxanne “Lektor da ne?” diye sordu, sesindeki endişeyi gizlemeye çalışmış ancak pek başarılı olamamıştı.

“Örümcekleri bilirsin değil mi?” dedi Kultarin. Ona baktığı sırada ay ışığı ile yeşil gözleri parıldadı. “Onların biraz büyük hâlidir.”

“Büyük mü?” diye sordu Roxanne gözleri fal taşı gibi açılarak. Hepsi birden başlarını sallayıp onayladılar. Roxanne onlardan biriyle karşılaşmak istemediğine emindi.

Loxrain’in düzgün ve pürüzsüz yüzü dış görünüş açısından büyük yanılgılara sebep oluyordu, zira normalde yirmi beş yaşında biri gibi görünüyordu. Fakat görünüşün aldatıcı olduğu belliydi. Zaten Loxrain genelde sert ve acımasız karakterde olduğunu belirtircesine, sürekli kaşlarını çatıyordu. Arada bir ortaya çıkan hoşgörölü tavrına engel olmadığından bunda pek de başarılı olamıyordu. Adam arkasına bile bakmadan onları tepeden aşağı götürürken patikanın üstü kumla kaplandı. Mutlak sessizliği bozan tek şey çıkardıkları ayak sesleriydi. Havada ne bir rüzgâr, ne de bir hareketlilik vardı, esen rüzgâr hariç. Neredeyse sonsuza uzanan büyük ormanın ağaçları arasına daldılar.

Şimdi ise karanlığın içinden gelerek arada bir uzayan bir kuşların sesiyle ilerliyorlardı. Uzun süre boyunca geçiş izni vermek istemeyen sık çalılar ve dev ağaçlardan başka bir şeye rastlamadılar. Adam onları patikanın dışına çıkarmıştı. Dikenli çalıların arasından ellerinden geldiğince hızla ilerlediler. Ancak Loxrain bunda hiç zorlanmıyor gibi görünüyordu. Bu adamı takip etmelerinin nedenini Kultarin’in kendisi de bilmiyordu.

Gerçekten babası onu bu esrarengiz yabancıyı bulmaya mı yollamıştı? Sonra Richard'ın dediği aklına geldi. Loxrain ile ilk karşılaştıklarında, Kultarin'e "insan" demişti. Daha sonra da "siz insanlar," tabirini kullanmıştı. Acaba o da bir yüce-kan mıydı? Fakat yüce-kanlar bir insanla konuşurken onlara "ölümlü" derlerdi. Fani olmak onlar için bir hakaretti çünkü. Lakin bir yüce-kanın bir insana yardım etmesi veya kendi türünden birisini öldürmesi görülmüş şey değildi. Kultarin saatlerce yürüdükten sonra yine dayanamadı ve "Bize neden yardım ediyorsunuz?" diye sordu. Loxrain arkasını dönmeden "Kultar için," dedi kısaca. Kultarin daha fazla üstüne gitmek istemedi, fakat bu sefer de Roxanne araya girdi. "Siz gerçekte kimsiniz?" "Uzak bir gezegenden buraya sürgün edilmiş bir liderim," dedi Loxrain boğuk sesiyle. "Sorularınız artık bittiyse, yürümeye devam edin. Daha yolumuz uzun."

*

Altı saat boyunca onları dağların yamaçlarından, dev ağaçların arasından nadir molalar vererek ilerletti. Hava sonunda karanlığını üzerinden atmış olmanın verdiği utkuyla aydınlanıyordu. Roxanne hiç bu kadar garip bir gün doğuşu izlememişti. Normalde güneşin doğması gereken doğu yönünden, masmavi gökyüzü ileriye doğru sürükleniyor, yavaş yavaş karanlığı soğuruyordu; gittikçe de semayı süsleyen yüzlerce yıldız görünürden kayboldu.

Yürüyüş sırasında, ne zaman dinlenmek için dursalar, Loxrain bir süreliğine ortadan yok oluyor, gitmek için kalktıklarında ise hemen ortaya çıkıyordu. Soru sordukları zaman ise ya duymazlıktan geliyor, ya da sadece kısa bir şekilde yanıtlamakla yetiniyordu.

Roxanne artık, saatleri doğru düzgün öğrenmişti. Bir günde otuz sekiz saat vardı ve bunun yarısı gece, yarısı gündüzdü. Saatler ise seksen dakikaya uzamıştı. Richard'ın dediğine göre, zaman çizelgesi ve takvim yüce-kanlardan daha değişikti. Onlar zamanı daha değişik bir biçimde adlandırıyorlardı. Roxanne'e onu da anlatmaya başlayacaklardı ki; Hamilton onu susturdu: "Bir günde bu kadar ders yeter." Sonunda hava tamamen aydınlandı. Etrafta yine kuş sesleri duymaya başladıklarında, Loxrain onları ağaçların ortasındaki devasa bir açıklığa getirdi ve "İşte burası," dedi ellerini açarak. Fakat hiçbirinin onun ne demek istediğini anlayamadı. Lakin yine de bu durum çok garipti. Saatlerdir yürüdükleri bu ormanın sık ağaçlarına o kadar alışmışlardı ki; bu büyüklükte bir boşluk bulmak her zaman rastladıkları bir şey değildi.

Loxrain bileğindeki tuşlardan birine bastığında, ani bir ışık parlaması hepsinin gözlerini aldı. Roxanne gözlerini tekrar açtığında, kocaman kubbe şeklinde bir bina gördü. Kultarin ile silah eğitimi yaparlarken gittikleri tapınağa benziyordu. Kultarin'e dönüp baktığında, onun da en az kendisi kadar şaşkına döndüğünü fark etti.

Hamilton "Bu- bu- bina-
"Evet," dedi Loxrain. "Sizin Gümüş-yıldız Tapınağınızın benzeridir."

"Burada bunun ne işi var?" diye sordu Richard hayretle karışık bir tedirginlikle.

"Burayı ben ve Kultar yaptık," diye cevapladı Loxrain.

"Beni izleyin."

Roxanne beyaz mermerden merdivenlere doğru giden Loxrain'i takip eden ilk kişiydi. Diğerleri hâlâ şaşkıındı, ama Kultarin onlara "Gidelim," deyince onlar da merdivenlerden

çıktılar. İçeri girdiklerinde Roxanne önce eski binadaki manzara ile karşılaşacağını sanıyordu. Ancak buranın bir uçak hangarı olduğunu anladı. İçinde dört tane kanatsız uçak vardı. Kultarin ise siyah uçakların "Phoneix 99" olduğunu fark etti.

Onların arasından yürüyen Loxrain'i takip ettiler. Loxrain öndeki yani çıkışa yakın olan uçağa gitti, alt kontrol panelini açıp şifreyi girdi. Alt kapak açıldıktan sonra hemen içeri girdi. Kultarin, buna çok şaşırılmıştı. Uçak aynen Phoneix 99 gibi görünmesine rağmen üzerinde "Phoneix 100" yazıyordu. Hâlbuki diğerlerinde "Phoneix 99" yazısı parlıyordu. Bu uçağın da dış görünüşü aynen diğerleri gibiydi. Gözle görülür her hangi bir değişiklik bulunmuyordu. İşte uçağın hemen altında "soğutulmuş füzyon" sağlayan enerji ünitesi duruyordu. Bir nevi güneşin enerjisinin bir üniteye sığdırılmış hâliydi.

Hemen yanında ise görünürden kaybedici yani gizlenme reaktörü bulunuyordu.

"Bir yere mi gidiyoruz?" diye sordu Roxanne.

Kısa bir süre geçti. Bu zaman zarfında hepsi şaşkın hâlde birbirlerine bakakaldılar.

Loxrain uçağın içinden "Hadi gelin fazla zamanımız yok," diye bağırdı onlara sesini duyurabilmek için. En önden Hamilton bindi. Sonra Richard ve Roxanne onu takip edince, Kultarin de kadere razı gelmiş bir şekilde alt kapaktan içeri girdi.

Uçağın içi bile aynıydı. Bir değişiklik göremedi. Kultarin, Roxanne'in yanındaki koltuğa oturup, emniyet metalini göğsüne aldı.

Eger babası onları bir yere göndermek isteseydi, kendileri de gidebilirlerdi. Buraya gelmelerine hiç neden yoktu. Bunu yardımcı pilot koltuğunda oturan Loxrain'e söyleyecekti ki; daha ağzını açmadan "Bu uçak sizin bildiğiniz türden değil. Bana Kultar'ın en son hangi koordinatlarda ve ne zaman görüldüğünü söyle," dedi Loxrain ona dönmeden. Kultarin "Bunun ne yararı olacak ki?" diye sordu şaşkınlıkla. "Babam-"

Birden sözünü yarıda kesti. Bu Kultarin'in çok tuhafına gitmişti. Babası da aynen bunu öğrenmesi gerektiğini günlüğünde yazmıştı.

"Hadi söyle!" diye kızdı Loxrain.

Cebinden koordinatların ve babasının öldüğü zamanın yazdığı kâğıdı çıkardı ve "On sekizinci bölge 145.75-62.22 koordinatlarında... Zamanı ise Yirmi iki Mayıs Lekla Günü saat 26:02" diye okudu.

"Kesin mi?" diye sordu Loxrain önden.

"Evet," diye cevap verdi Kultarin. "Babam da bunu bulmamı istemişti, ama hiç anlamıyorum. Bunun ne yararı olacak?"

Loxrain buna cevap vermeyince pilot koltuğundaki Hamilton "Bu bilgiyi nereden buldun?" diye sordu ona. Bu da onun garibine gitmişti anlaşılan.

"Şehrin ana bilgisayarının şifresini kırdım. Pek zor olmadı yani," diye cevapladı Kultarin huzursuz bir edayla. "Nasıl?" diye sordu yanındaki Richard. "Yakalanmadın mı?"

"Bıraksana. Yakalanmak için fazla iyiyim," dedi Kultarin yine aynı huzursuz tonda. Ne olacağını çok merak ediyordu. Hamilton önden ona doğru dönmüş bir şey söyleyecekti ki; Kultarin, Loxrain'e "Peki bütün bunlar ne işe yarayacak?" diye sordu.

"Neye mi yarayacak? Hâlâ anlamadınız mı?" dedi Loxrain

alayla. “Geçmişe gidiyoruz.”

Yine uzun süren bir sessizlik oldu. Herkes birbirine tuhaf bakışlar atınca Hamilton’a “Kalkalım,” diye komut verdi Loxrain.

Hamilton uçağın kumanda kolunu kaldırmasıyla kalkış pistinin önündeki çıkış boşluğundan hızla tapınağın dışına uçtular.

Roxanne az önceki söyleneni doğru mu duydu diye şaşkın şaşkın Kultarin’e bakakalmıştı. Fakat Kultarin de en az onun kadar hayrete düşmüş görünüyordu.

Hızla uçarlarken uzun süre kimse konuşmadı. Dağları, ormanı ve nehri geride bırakmışlardı. Şimdi ise karşılarında üzeri kapkaranlık görünen dev okyanus vardı.

Huzursuz edici sessizliği Roxanne bozdu. “Geçmişe mi gidiyoruz?”

Loxrain önden “Evet,” diye yanıtladı. “Bu bir zaman yolculuk uçağı, ancak çok iyi çalışmıyor. Sadece bir kez kullanılabilir. Bu yüzden dikkatli olmak zorundayız,” dedi hızlı konuşarak. “Zamandan eminsin değil mi?” diye sordu Kultarin’e.

Kultarin “Kesin eminim. Ama yani bu şey gerçekten çalışacak mı?” diye sordu kaşlarını çatarak. “Babamın bu makineden haberi var mıydı?”

“Tabii ki Kultar’ın haberi var,” dedi Loxrain kaba bir kahkahayla. Artık konuşmaya daha hevesli gibiydi. “Birlikte yaptık. Sana zamanın efendisiyim dediğimde yalan söylememiştim.”

Onlar konuşurken Roxanne uçağın daha da süratlendiğini hissetti. Pencereden aşağıya bakınca, deniz yüzeyine yakın olarak uçtuklarını anladı.

On dakika kadar sonra, Loxrain “Koordinatlara yaklaştık mı?” diye sordu

Hamilton’a. O da başını sallayarak onayladı.

“Tarihi ve şu saatin üç dakika öncesini ekrana gir,” dedi Loxrain Kultarin’e dönerek. Elindeki dijital tarih göstergesini ona verdi. Adamın ellerinde garip kesikler vardı. Testereyle ve zorla yapılmış gibiydiler. Ellerinin üstünü boydan boya kaplıyorlardı; görünüşe göre çok derin izler bırakmışlardı.

Kultarin küçük ekrandaki boş kısımları elindeki kâğıda bakarak dikkatlice doldurdu ve zamanı onun söylediği gibi, üç dakika önceye aldı. “25:79”

“Şimdi biz iki hafta öncesine mi gidiyoruz?” diye sordu Richard neredeyse huşu içerisinde.

Kultarin “Babamın çılgın olduğunu bilirdim, ama bu kadarını da tahmin etmemiştim,” dedi coşku dolu bir edayla. Ağzı kulaklarına varmıştı bile.

Üç defa kontrol ettikten sonra yeşil ışıklı dijital ekranı Loxrain’e verdi. Roxanne de neler olduğunun farkına vardığında heyecanlandı.

Loxrain, ekranı pilot konsolundaki bir boşluğa taktı ve Hamilton’a “Ne kadar kaldı?” diye sordu.

Hamilton “Bir dakikalık mesafe var,” deyince Loxrain “Sıkı tutunun,” diye bağırdı ve konsola bağlı ekranın üstündeki çalıştır tuşuna bastı. “İşte gidiyoruz.”

Bembeyaz bir ışık tabakası uçağın içini sarınca, hepsi gözlerini kapamak zorunda kaldılar. Uçak bir an yalpaladı ve tekrar düzeldi. Roxanne adrenalinin damarlarında hızla aktığını biliyordu. Nefes alışverişi eski hâlinin çok ötesine çıkmış, kalbi göğsünde çılgın gibi çarpıyordu.

Neden sonra gözlerini açtığında her şeyin normal olduğunu

gördü.

Kultarin ona “Şuraya bak,” dedi huşuyla. Pencereyi işaret parmağıyla gösteriyordu.

Roxanne pencereden baktığında bir çeşit mavi ışıktan oluşmuş tünelin içinden ilerlediklerini gördü. Üzeri sanki bir çeşit sıvıyla kaplıydı. Roxanne buraya gelirken geçtiği ışıklı kapiya benzetti bunu. Fakat bu sefer ki bir hortum gibiydi. Onları bazen bir sağa bir sola sallıyor, bazen de tepe üstü aşağıya indiriyordu. Başının dönmesini engellemek için diğerleri gibi gözlerini yumdu.

Zaman kavramını yitirmişlerdi ki; uçak yavaşladı ve durdu. Sonra hepsi gözlerini tekrar açtılar. Loxrain tekrar çalıştır tuşuna bastığında, mavi ışıktan yapılmış olan tünel birden kayboldu ve yerini gece karanlığına bıraktı.

“Şuraya bakın!” dedi Richard heyecanla. “Hava karardı.” Loxrain, Hamilton’a “İlerleyelim,” dedi. Hamilton biraz soluğu kesilmiş ve terlemiş hâlde uçağı hareket ettirdi.

Aslında hepsi ter içinde kalmıştı. Kultarin buna da çok şaşırdı, zira nıamck zırhlarının içinde terlemek imkânsızdı. Roxanne biraz sonra uçağın camlarının ıslandığını fark etti.

Dev dalgalar okyanusun yüzeyini yalarken esen şiddetli rüzgâr yüzünden yağmur damlaları hızla pencerelere vuruyor ve tok sesler çıkarıyor, içerideki yarı huzursuz yarı heyecanlı havaya stres içeren bir müzik misali eşlik ediyorlardı.

Herkes istemleri dışında çok fazla gerilmişti, lakin içlerinde heyecana en çabuk yenik düşen kişi Kultarin idi. Sanki boğazındaki bir asalak bedenini kemiriyor, onun bütün sırlarını da beraberinde götürüyordu. Gırtlğından damağına kadar yükselen ekşi tat, sanki yıllar süren garip bir hazımsızlığa benziyordu. Babasını tekrar görebilmek, onun hayatta olduğunu bilmek bedenindeki bir boşluğu doldurmuştu. Bütün bu olanlara inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu.

Loxrain arkasına dönerek “Pencerelerden kontrol edin.

Gören olursa haber versin,” diye ekledi.

Uçak o kadar hızlı ilerliyordu ki; dev dalgalı okyanus yüzeyinden yirmi metre kadar yüksekte olmalarına rağmen, sürat yüzünden su üstünde köpüklü izler bırakıyordu. Bir dakika sonra Roxanne, Kultarin ve Richard emniyet metallerini çıkarıp, pencerelerden aşağı bakmaya başladılar. Küçülmüş dolunayın ışığından, azgın deniz yüzeyi biraz olsun seçiliyordu. Su, onu rahatsız eden bir canavara karşı gelircesine hiddetliydi, yağmur ve rüzgârı yanına almış olmanın cüretiyle her şeye sahip olmak isteyecek kadar tamahkardı ayrıca. Biraz sonra “İşte!” diye bağırdı Kultarin heyecanla. “Orada!”

Roxanne ve Richard hemen o pencereye koştular. Aşağıya baktıklarında pencerelerinden ışık gelen ahşap bir ev gördüler. Denizin üstünde yetim bir çocuk gibi kalmış, birinin onu bulmasını bekliyordu sanki. Lakin istediği şey onu burada olmaya, yalnızlığa itmişti. Roxanne gözlerine inanmakta güçlük çekiyordu. Bu, buraya geldiği ilk gece gördüğü havada süzülen üç katlı evdi. Zaten şu anda da su yüzeyinin beş metre üstünde asılı kalmıştı. Kultar ile konuşmuş, daha sonra bu köhne evin havaya uçuğunu görmüştü. Fakat işte karşısındaydı, aynı önceden gördüğü gibi ahşap evin krem rengi duvarları, çatısından dik olarak yukarıya doğru uzanmış teleskop, biçimiyle ve esrarengiz yapısıyla insanın içine işleyen o manzarası. Bir süre daha Roxanne aşağıya doğru dikkatle bakmayı sürdürdüğünde, evin aniden açılan kapısından bir şeyin dışarı fırlayıp denize doğru düştüğünü gördü. Ne olduğu pek seçilemiyordu.

Evin üstüne geldiklerinde uçak yavaşlayarak durdu ve ağır bir biçimde alçalırken Roxanne denize düşen her neyse ona daha da dikkatle bakmaya başladı.

Neden sonra onun kim olduğunu anladı. Gözlerine inanamıyordu. Daha önce biri ona böyle bir şey göreceğini söylese onun direk çatlattığını düşünürdü. Ancak işte orada, pembe gecelikle denizin üstünde zar zor kalmaya çalışıp yüzerken onlara doğru bakıyordu. Her taraf zifiri karanlık olmasına rağmen evin aralanmış dış kapısından gelen solgun ve puslu sarımsı ışıla çok zor da olsa seçiliyordu.

“Şuna bak çabuk!” dedi Kultarin’e bir eliyle onu yanına çekip diğeriyle gördüğü şeyi işaret ederek.

“Nereye?” diye sordu Kultarin, yüzünde neler olduğunu anlamamış birinin ifadesi vardı.

“Şuraya! O benim! Denizin üstünde yüzen kişi benim. Buraya ilk geldiğim gece bu!” dedi Roxanne. Ağzından çıkan sözlerle kendi de inanamıyordu. Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğini biliyordu, ama içinde bir coşku belirmişti ve kendisine mani olamadan kahkahayla gülüyordu. Sonra buraya geldiği ilk gece denizin dalgalı yüzeyinde boğulmaya çalışırken evin üstünde gezen bir uçak olduğunu anımsadı. Demek ki yine kendisinin bindiği uçağı görmüştü. Düşüncesi bile çok çılgıncaydı.

“E-e-eyet,” dedi Kultarin. Şimdi o da sırtmaya başlamıştı. Yüzünde hem şaşkınlık hem de endişeli bir ifade vardı. “Bu çok garip.”

“Yani sen hem burada hem orada mısın?” diye sordu Richard. Kısa bir ısıklık çalarken sarı saçları ile aynı renk olan kaşlarını kaldırmıştı. Gözlerinden okunan şeyi tarif etmesi gerekseydi Roxanne’in, adamın harika zaman geçirdiğini söylerdi.

Yine de onda çoğu kimsede olmayan bir sevecenlik vardı, nedense bazen takındığı garip yapmacık tavırlarının dışında ki bir parçasıydı onun. Genç kadın adamın bu tutumunu pek sevmese de sırları olan birini kötüleyemezdi.

“Yavaşça taşıma kanalına gir,” dedi Loxrain Hamilton’a. Tam da havada süzülen evin üstüne gelmişler ve o teleskopun üzerine iniyorlardı şimdi.

Roxanne telaşla “Teleskopa çarpacaksınız,” diye bağırdı.

“Ne?” dedi Kultarin şaşkınlıkla. “Tele- ne?”

“Teleskop işte- görmüyor musun, çarpacak ya şimdi?” dedi Roxanne ona kızarak. Neden bu kadar geç anlıyordu ki? Loxrain kahkahalarla gülerek “O teleskop değil, taşıma kanalı” dedi. “Biriniz alt kapağı açsın,” diye ekledi onlara dönmeden. Richard hemen koştu ve kenarda duran kolu çekti. Alt kapak açıldığı zaman dışarıdaki fırtınanın içinden

gelen rüzgâr, yağmur ve gök gürültüsü sesleri bir bıçak keskinliğinde hepsinin kulaklarına taşınıverdi.

“Herkes yerine otursun,” diye seslendi Loxrain. Roxanne hiç vakit kaybetmeden pencerenin yanındaki koltuğa geçti.

“Yavaşça alçal,” diye fısıldadı Loxrain Hamilton’a doğru. Uçak ağır ağır yükseklik kaybederken Roxanne, derinlerden gelen metalin metale sürtme sesini duydu. Hafif bir sarsıntıyla durdular.

Bunun hemen ardından uçağın altında bir yerlerden bir mekanizmanın harekete geçme sesi yükselirken az önce kulaklarını tırmalayan bütün rüzgâr çılgınlıkları kaybolmuştu.

Başlarını kapağın içinden giderek artan sese doğru çevirdiklerinde ne olduğunu gördüler.

İçeriye taşıyıcı bir platformla gelen kişi, uzun bir çene yapısı olan ve yüzünde yüzlerce kırışık bulunan, elindeki değnekten destek alarak yürüyen buğday tenli ufak tefek yaşlı bir adamdı. Boydan boya siyah çizgilerle kaplı kahverengi kadife bir pantolon ve aynı renk bir gömlek giymiş, gözleri-nin üstünü ise kara bir eşarpı bağlamıştı.

İçeri girer girmez uçağın alt kapağını kapatan kolu çekti.

“Baba!” dedi Kultarin hayretle. Yerinden kalkacaktı ki; Kultar “Hadi çabuk gidelim. Düşmanlar geliyor,” diyerek onun yanındaki koltuğa geçti. “Görünmememiz gerekiyor.”

Roxanne, iki hafta önce karşılaştığı yaşlı adamı karşısında görünce bir şeyler söylemek istedi, ancak Kultar “Şimdilik konuşmayalım Prenses Altın Yıldız. Seni bulmak için o kadar işe kalkıştık, şimdi bunları berbat etmenin sırası değil. Önce buradan kurtulmaya bakalım,” diye cevap verdi.

“Hadi Hamilton!” dedi Kultarin babasına sarılarak.

“Gidelim!”

“Evet!” diye haykırdı Roxanne neşeyle. “Gazla bakalım!”

Hepsi söylediğini garipseyerek ona baktılar, fakat Roxanne onlara gazlanın ne demek olduğunu açıklayamayacak kadar heyecanlıydı.

Metalin metale sürtünme sesi tekrar geldi ve uçak biraz sarsıldıktan hemen sonra havalandı. Süratle ilerlerken arkalarında bıraktıkları evden sessizliği derinden yaran bir patlama sesi yükseldi. Fakat bu sorun değildi, zira Altın Yaprak’ın kurtarıcısını bulmuşlardı.

Roxanne gözlerinden sevinci okunan Kultarin’e baktı. Babasına sarılmış, onun hayatta olmasının keyfini çıkarıyordu. Belki Roxanne de bir gün hiç tanımadığı babasına böyle kavuşacaktı. İmkânsız başarımlardı sonuçta.

Serhan Vural

ZENAR'IN GELECEĞİ #1

Murat Yılmaz

ZENAR'IN GELECEĞİ

--

Sumas Yazıtçısı Detinyus Kitabesi IV. Bölüm

Yaşamak, bir inattır evlat! Ataların bir hata işlediler ve hatalarının bedelini ödemesini bildiler. İçlerindeki, dünyaya karşı duydukları hasret ateşi, yüreklerini kavuruyor. Göç ettiler bir acıdan öbür acıya, oysa doyamamıştı adem oğlu anayurduna, dünyasına. Devrildi muhteşem yapılar, gömüldü toprak altına. Saklandı bilgelik, kalın duvarlar arkasına. Çocuk, kadın, genç, ihtiyar keder ile çıktılar yıldız köprüsüne. Bir yangın gibi taşınacak göz yaşı ve acı, göğüslerde. Göğü duman, yeri harap bıraktığımız dünya, umutla yeşerecek kalbimizde. Sen dünya üzerinde neşe ve sevinçle gezip dolaşırken, onlar şimdi kadim medeniyetlerini ana yurtlarından çok çok uzaklarda yaşıyorlar.

Detinyus Hatar- Venon Yazıtçısı

TULOR'UN EVİ

Temre Seprener şehrin dar koridorlarından birinde hızlı adımlarla yürüyor bir taraftan da amaçsızca kapıların yan tarafındaki isim levhalarını okuyordu. Chap Tulor'un isminin yazılı olduğu levhayı görünce durakladı. Eski dostuna şöyle bir uğramaya karar vererek kapıya yöneldi ve parmaklarını yavaşça dokundurdu. İçerden verilen onayın ardından mavi kapı hafifçe yana doğru kayarken, insanın içini ferahlatan bir ışık dışarı doğru süzüldü. Tulor'un bürosu alışılmış bürolara hiç benzemezdi. Üç bölümden oluşan dairenin salon kısmı yeşil bitkiler ve rengarenk çiçeklerle bir bahçeye dönüştürülmüştü. Tavandaki cam küreden yayılan ışık güneş vazifesi görüyordu. Seprener her zamanki hayranlığı ile çevresini seyrederken Tulor sağındaki kapıda belirdi.

"Hoş geldin Temre, içeri gelsene," dedi Tulor.
"Hoş bulduk Chap, fazla kalmayacağım, şöyle bir uğradım," dedi Seprener.

Tulor ile altı yıldır beraber çalışıyorlardı. Burası yaşlı adamın hem ofisi hem de eviydi. Yan odaya geçen Tulor'un peşinden Seprener de girdi. Yerde ve duvarda bulunan sepil halıların yeşilimsi ışığı odaya ferahlatıcı bir görünüm veriyordu. Odadaki bir çok eşya elde yapılmış sanat eserleriydi. Seprener Tulor'un gösterdiği sepil kaplanmış rahat koltuğa oturdu.

"Görüşmeyeli iki hafta oluyor," dedi Tulor.
"Haklısın," diye cevapladı Seprener "Bahsettiğine görüşme diyorsan. Bazen insanların, senin yaşadığından şüphelendiklerini düşünüyorum. Tüm toplantılara görüntüyle katılıyorsun." Seprener Tulor'un video konferans cihazları ile yaptığı görüşmelerden bahsediyordu.
"Lütfen Temre," diyerek Seprener'in konuşmasını durdurdu Tulor. "Bu konuyu daha önceleri de konuşmuştuk. Üzerinde yaşayabileceğim bir dünya buluncaya kadar buradan çıkmayacağım."
"Ama senin gibi evinden dışarı tek adım dahi atmayan birinin yıldızları keşfetmek için çalışması, diğerlerinin kafalarında soru işaretleri oluşturuyor. Bunun farkındasın sanırım."

diyen Seprener, kolunu oturduğu koltuğun arkasına dayadı.

Chap Tulor iki yıl önce geçirdiği bir kaza sonucunda omurgasından sakatlanarak uzunca bir süre ne evinden çıkabilmiş ne de Topronit-T'deki görevini sürdürebilmişti. Bu kaza onun düşünmeye daha çok zaman bulmasına olanak vermiş, evinde dinlendiği süre içerisinde, diğer kurul üyelerinin ikna çalışmalarına rağmen, bir daha evinden çıkmama kararı almıştı. Bu kararı almasına, hasta olduğu süre içerisinde Topron ile ilgili çalışmaların aksaması, hatta durma noktasına gelmesinin yol açtığı düşünülüyordu. En büyük ideali, halkının bir gün, şu andakinden daha güzel bir dünyada yaşamasıydı. Bu idealin gerçekleşmesi için yapılan çalışmalarda herhangi bir aksaklık olmamalıydı. Kendi yaşı da ilerlediği için, görevlerini daha genç üyelere devretmişti. Eşinin ölümünden sonra zaten yalnız yaşamaya başladığı bürosunu, yaşayan bir bahçeye dönüştürmüştü. Topronit-T'deki çalışmalarına, kurul üyelerinin ısrarı ile danışman olarak devam ederken, bahçesini düzenleyerek hayatını devam ettiriyordu. "Evet farkındayım, fakat üst kurul üyelerinden çoğunun beni anladıklarından eminim. Beni ne kadar garip bulsalar da fikirlerimi dinliyorlar. Bu yüzden onlara saygı duyuyorum. Senin fikirlerini de dinliyorlar, sen olmasaydın Topron konusunda büyük atılımı gerçekleştiremezdik. İnsanları ikna kabiliyetin gerçekten övülmeye değer."

"Abartıyorsun Chap," diyerek gitmek için hareketlendi Seprener. "Ben daha çok oyalanmayayım,"
"Akşam yemeğine kalsaydın," dedi Tulor.
Seprener Tulor'a doğru döndü ve "Teşekkür ederim Chap. Benimki sadece ufak bir ziyaretti, ayrıca Vegez'le güneş parkında buluşmak için sözleşmiştik."
"O zaman yarın ailen ile birlikte akşam için bekliyorum. Moli ile Selen'i de uzun zamandır görmüyorum. Küçük yumurcağı özlemişim. Son yıllarda çocuk yüzü görmek de zorlaştı."

"Tamam Chap. Yarın için Moli ile konuşurum," dedi Seprener düşünceli bir biçimde "Artık gitsem iyi olacak," diyerek kalkıp kapıya doğru ilerledi.
Temre Seprener kırk yaşlarındaydı. Uzun yıllar tarih araştırmaları yapmıştı. Şimdi Topron ile ilgili bir projede çalışıyordu. Zenar gezegeninin kaderini belirleyecek bir grubun içinde olmaktan kıvanç duyuyordu. Küçük yaşlarından bu yana -yüzeyci- olmuştu. Zenar'ın başına gelen felaketten sonra gezegen halkı yer altına sığınmak zorunda kalınca, eskiye özlem duyanlar, yüzeyciler adı verdikleri bir topluluk oluşturmuşlardı. Yüzeyciler üç yüz yıldır gezegenin geleceği için çalışıyorlardı. Zenar'ın uydusu Topron ve Fartas şehrindeki Topronit-T merkezinde çalışanların büyük çoğunluğunu yüzeyciler oluşturuyordu.
Seprener bahçeden geçerek koridora çıktığında yine üstüne karamsarlık çökmüştü. Topronit merkezinden çıkıp, Zenar ulaşım ağına bağlı en yakın istasyona gittiğinde kendisinden önce istasyona gelmiş olan Topronit çalışanlarını gördü. İçlerinde çok iyi tanıdığı insanlar olmasına rağmen sanki orada kimse yokmuş gibi ulaşım aracının gelmesini beklemeye başladı. İstasyonlarda kimse mecbur olmadıkça birbiri ile konuşmuyor ve diğer insanlar orada değillermiş gibi bir tavır takınıyorlardı. Bu durum genel yemekhaneler,

ve bunlar gibi topluma açık olan her yerde böyleydi. “Güneş Parkı” farklıydı. Orada tanımasanız bile herkesle konuşabilirdiniz.

İstasyonda yankılanan gong sesi evinin olduğu yöne gidecek olan magrevin geldiğini haber veriyordu. Manyetik tüneller içerisinde hızlı bir şekilde hareket eden, çok yolcu kapasiteli bu araç ulaşımında büyük kolaylık sağlamıştı.

Seprener kısa süren yolculuğu boyunca koltuğunun önündeki ekrandan günlük haberlerin başlıklarını izledi. Sonra cebinden çıkardığı kalem büyüklüğünde bir silindiri ekranın altındaki okuyucuya yerleştirerek yaptığı yolculuğun ücretinin kişisel hesabından düşmesini sağladı. İneceği istasyonun ismini işaretledikten sonra gelecek sinyali bekledi. Kısa bir süre sonra yankılı bip sesi ile beraber açılan kapıdan indi ve evine gitti.

GÜNEŞ PARKI

Asor Vegez Güneş parkında, bir ağacı çepeçevre sarmış olan oturakta oturmuş Seprener’in gelmesini bekliyordu. Bu parkın harcadığı enerjiyi düşünüyordu. Hatırı sayılır miktarda enerji park için tüketiliyordu. Parkı yapay bir güneş aydınlatıyordu. Çevrede binlerce ağaç ve çeşitli bitki görülmüyordu. Hafif bir rüzgar insanları duygu ile yüklüyordu. Rüzgar sadece burada eser, hayvanlar sadece burada koşardı. Zenar’da yer altına inşa edilmiş seksen dört şehirden sadece üç tane sinde güneş parkı vardı. En büyükleri olan ve devasa iklimler sayesinde her mevsimi yaşatabilen bu yapay biyosfer Fartas şehri için övünç kaynağıydı.

Vegez, Seprener’in yanında eşi Molinera ve küçük kızları Selen’le beraber geldiğini görünce şaşırdı. İş arkadaşının yalnız geleceğini tahmin etmişti. Aile Vegez’le selamlaştıktan sonra beraberce havuzlu kamelyaya geçerek oturdular. Selen hemen havuzun kenarına oturdu ve içindeki balıkları seyretmeye başladı.

“Çok şirin bir kızınız var,” dedi Vegez.

“Teşekkürler, ayrıca aşırı meraklı bir çocuk,” diye cevapladı Molinera. “Temre sizinle görüşmek için parka geleceğini söylediğinde bizi de yanına almasını rica etti. Parkı çok seviyor. Umarım bizim varlığımızdan rahatsız olmazsınız.”

“Ne münasebet. Bizim iş konuşmalarımız sizi rahatsız etmezse daha memnun olurum.” dedi Vegez.

Seprener araya girdi. “Buraya gelmeyi onlar istedi. Bizi dinleyeceklerine daha güzel şeylerle ilgileneceklerinden eminim” diyerek eşine gülümsedi ve cebinden pembe bir silindiri çıkararak Vegez’e uzattı. Genç adam silindiri çantasındaki okuyucuya yerleştirdi. Böylece kendisinden yüz seksen bin kilometre uzaklıktaki Topron ile bağlantı kurulmuş oldu. Ekranı okuyan Vegez “Bir magneron reaktörü ha!” diyerek şaşkınlığını ortaya koydu. “Demek Topron’da bir güneş parkı yapılacak,” dedi.

“Hayır Asor, bu sandığın gibi basit bir güneş parkı değil. İnsanlar sürekli bu park kadar büyük bir biyosferde yaşayacaklar,” diye cevapladı Seprener.

“Bu müthiş bir fikir. Projede devrim kokusu seziyorum,” dedi Asor. Bu yeni fikir genç bilim adamını oldukça fazla heyecanlandırmıştı.

“Haklısın Asor, ama gerekli olan bir değişim uygulanıyor. Yoksa Topron’u basit bir sığınak olarak kullanacaktık ki, bu asıl amacın gerçekleşmesi konusunda önümüze bazı

psikolojik güçlükler çıkarabilecekti,” dedi Seprener.

“Korkarım sözünü ettiğin -psikolojik güçlüklerin- ne anlam ifade ettiğini pek anlayamadım,” dedi Vegez. Seprener’den bir açıklama bekliyordu.

“Topronit merkezinden ayrılınca neler yaptın?” diye sordu Seprener.

Vegez şaşırmıştı. “Bunun biraz önce söylediklerinle ne ilgisi var?” Oturduğu sandalyede biraz geriye doğru yaslandı. Seprener’in soran bakışlarındaki ısrarı fark edince cevap verdi.

“Madem ki merak ediyorsun. Tamam. Merkezin yemekhanesine gidip akşam yemeği yedim. Sonra magreve binip buraya geldim. Biliyorsun ben bekarım ve evime gitmek için bir zorunluluğum yok. Ayrıca güneş parkı herkes gibi benim için de çekici. Aslında hala neden neler yaptığımı sorduğunu anlamış değilim.”

“Yemekhanede veya magrev istasyonunda kimseyle konuştun mu?”

“Bir esrarengiz soru daha. Hayır, kimse ile konuşmadım.”

“Neden?” diye sordu Seprener tekrar.

“Konuşmak için bir sebebim yoktu. Zaten oralarda kimse birbiri ile konuşmaz ki.”

“İşte asıl sorun burada,” dedi Seprener, sonra devam etti.

“Herkes kendi üzerine düşen görevleri yerine getiriyor ve bir kenara çekiliyor. Mecbur olmadıkça kimse birbiri ile konuşmuyor. Böylece insan ırkının en önemli iletişim aracı yok olmaya başlıyor. Topron’da bir biyosfer oluşturmak Tulor’un fikriydi. Evinden dışarı adım atmayan bir adamın insanları ne kadar iyi tanıdığını ve ileriye ne kadar net bir şekilde gördüğünü tahmin edemezsin. Ona göre kişilerin birbirine karşı olan ilgisizliğinin sebebi, insanların yer altında yaşamaya başlaması ve her taraflarının duvarlarla kaplanması. Ayrıca kapanan her kapının kişiler arasındaki mesafeyi daha da araladığını söylüyor. Sana biraz önce sorduğum ve senin garip bulduğun sorular dikkatini bu konuya çekmek içindi. Yemekhanede yemek yerken ve istasyonda magrevi beklerken kimse ile konuşmadın. Hatta sen biriyle ilgilenseydin, karşıdaki insan bunu garip bulabilirdi.”

“Haklısın Temre, sanki uzun zamandır söylediklerinin farkındayım da bunu kendime bile itiraf etmekten çekiniyor-muşum gibi geliyor bana da.”

Seprener sözlerine devam etti. “Kapalı duvarlar arasında uzun süre durmak insanlarda, Tulor’un deyimiyile, ufuksuzluğu ortaya çıkarıyor. Bu durum kişilerde gizli bir esaret duygusu beraberinde umutsuzluğu su yüzüne çıkarıyor. Tulor yer altında yaşamının, insanlarda merak etme duygusunu da körelttiğini düşünüyor. Gecenin ardından gelen gündüzün neler getireceği beklentisi umut ve merak hislerine hayat veriyormuş. Buna benzer beklentileri olmayan insanlar bir çeşit durağanlığa giriyor ve çevrenin değişmezliği kişilerin kendilerini huzurlu hissetmelerine yol açıyor-muş. İşte bilinç altındaki bu sahte huzur duygusu insanların birbirlerine yabancılaşmalarına da aldırnamalarına sebep oluyor.”

“Madem insanlar kendilerini huzurlu hissediyorlar. Peki bunun ne gibi bir zararı olabilir?” diye sordu Vegez.

“Anlamıyor musun Asor? Toplum ilişkilerinin koptuğu bir dünya düşün. Sevgi ve aile yok. Ufaksuzluk insanlarda umudu ve merak hissini köreltmış. Değişime olan ilgisizlik gelişmeyi durdurmuş hatta geriletmiş. Yalnızlık duygusu beraberrinde bencillik ve düşmanlıkları ortaya çıkarmış. Evet dostum, böyle yozlaşan toplumlar sonunda yok olmaya mahkumdurlar. Tarihi araştırırsan bu söylediklerimi doğrulayan bir çok örnek bulabilirsin,”

“İnanırım, zaten bir tarihçiyle böylesi konular tartışılmaz herhalde,” diyerek gülümsedi. Hemen ardından “Peki bu sondan kaçmanın bir yolu yok mu?” diye sordu Vegez. “Sorunun çözümü burası genç dostum. Güneş parkı adıyla anılan bu yapay biyosfer, insanlarda ilgiyi, sevgiyi ve umudu devamlı canlı tutabiliyor. İstatistikler güneş parkına sahip şehirlerde suç işleme oranının, diğerlerine nazaran çok az olduğunu gösteriyor. Bu yüzden üst kurul üyelerinin, kurtuluş yolunun bu yapay biyosferden geçtiğini kabul etmesi pek de zor olmadı,” diye cevapladı Seprener.

“Anlıyorum,” dedi Vegez. Telaşlı bir halde ekledi, “Fazla geç olmadan değişikliklere bir göz atalım,” diyerek önlerindeki ekranı ikisinin de görebileceği bir hale getirdi. Zenar bir süre sonra yaşanamayacak kadar soğuyacağı için, yüzeycilerin çabaları ile Topron’a yerleşme çalışmaları yapılıyordu. Seprener Vegez’in son çalışmalarına bir kez daha göz attıktan sonra eline işaretçiyi alarak ekranda büyük bir çember çizdi. Vegez bir şaşkınlık nidası daha attı. Acele ile birkaç not aldı. Aralarında bir süre daha hararetle konuştular.

Bu sırada güneş parkında akşam olmaya başlamıştı. Bulundukları yerin çevre aydınlatma birimleri çalışınca her iki kişi de ayrılma zamanının geldiği konusunda sessiz bir fikir birliğine vardılar.

“İstedğin programlar yarın elinde olacak” dedi Vegez.

“Teşekkür ederim” dedi Seprener.

Moliner ve Selen’in yanlarına gelmesiyle iki adamda ayağa kalktılar. Vegez içindeki bilgileri kendi şahsi mikro belleğine aktardığı pembe silindiri iade etti. Aile ile vedalaşarak yanlarından ayrıldı.

Küçük kız “Gitmek zorunda mıyız anneciğim?” diye mırıldandı.

“Biliyorum Selen burayı çok seviyorsun fakat vakit geç oldu.” diye cevapladı Moliner.

“En kısa zamanda tekrar geliriz, haydi gidelim,” dedi Seprener.

Evlerine kadar olan yolculukları boyunca aile fertlerinin hiç birinin ağzından tek kelime çıkmadı.

TOPRON’DA ÇALIŞMALAR

İki kişilik ravter Topron yüzeyinde hızla ilerliyordu. Üstü magneron ile örtülü olan ve içinden etrafın rahatça görülebildiği araçtaki iki kişiden biri antigraviton konusunda uzman olan Dizmon Vebel diğeri ise yardımcısı Roni Kimon’du. “Yaklaştık,” dedi aracı kullanan Kimon “Seksen dört-yedi-üç gözükte.”

Vebel “İtgeçle ilgilenmenin zamanı geldi,” diyerek aracın yük taşıma bölümüne geçti.

Kimon aracı seksen dört-yedi-üç kod numaralı antigraviton biriminin üzerinde durdurdu. “Hazır mısın Dizmon?” diye

seslendi.

“Tamam Roni inebilirsin,” diye cevapladı magneronik giysisini giymiş olan Vebel.

Araç alçaldı, Vebel’in bulunduğu bölümün alt kısmı yana kayarak açıldı. Uzman, antigraviton biriminin kapağının açılmasını sağlayan düğmeye dokundu. Plastik bir şişenin içindeki mavi renkli sıvıyı, açılan kapağın altındaki silindire bölmeye boşalttı. İtgeci bulunduğu, koruyucu mavi sıvı dolu kaptan alarak aşağıdaki silindire yerleştirdi. Açık duran kapağı da kapatınca, bir itici istasyon daha çalışmaya hazır hale gelmiş oldu.

Yardımcısının bulunduğu bölmeye geçen Vebel “Ortalık kararmadan Topronit-T’ye dönelim. Semma’nın ufukta kaybolması yakın,” diyerek koltuğuna yerleşti.

Kimon aracı çalıştırarak yükseldi. Vebel sağ tarafındaki metal kirişe başını dayayarak düşünmeye başladı.

Antigraviton Şebekesi onun başlattığı bir projeydi. Antigravitonun keşfinden sonra “bileşke rezonans” metodunu kullanarak itgeçleri inanılmaz bir hızla geliştirmişti. Onun üretimine katkıda bulunduğu itgeçler, işe başladığı altı yıl öncekinden üç milyon kez daha güçlüydü. Bileşke rezonans tekniği biri diğerini tetikleyen gravite patlamalarının, yedi çevrim sonundaki anlık tepkilerinden faydalanıyordu. Zenar’ın biricik ayı Topron’un geleceğe dair son ümit olarak kullanılması düşünüldüğü zaman tüm vaktini Antigraviton Şebekesi projesine ayırmıştı. Aslında dört ay önce gelişiminin sonuna getirdiği itgeçler ve kopma gücü için gerekli yerleşim hesapları hakkında çalışmalarını bitirmişti. Şimdi ise, bir masa başında çürümek yerine, itgeçlerin yerleştirilmesi gibi sıradan bir işi sürdürüyordu.

“Merkeze mi, eve mi?” diye sordu Kimon.

“Merkeze,” dedi Vebel, “Birini görmem gerekiyor.”

DEV UYDULU MAVİ GEZEĞEN

Ahşap masasının başında oturan adam yine ahşap olan sandalyesinde geriye doğru yaslandı. Yılların çok çabuk geçtiğini düşünüyordu. Altmış bir yıllık ömründe acı ve tatlı bir çok hatıra yaşamıştı. Çocukluk günlerinden bu yana kendini Zenar’ın kurtuluşuna adanmış ve kendisi gibi düşünen kişilerin gezegenin kötü yazgısını değiştirebileceğine inanmıştı. Belki bir otuz veya kırk yıl daha yaşayabilirdi. Önündeki bu süre boyunca çalışmalarına devam etmek ve bir üst kurul üyesi olarak kalmak temennisindeydi.

Chap Tumor, masa yüzeyindeki gri şeritler üzerinde elini gezdirerek dört metre kadar ilerisinde bir hologram alanının oluşmasını sağladı. Masanın çekmecesinden çıkardığı küçük silindiri göstericiye yerleştirdi. Bu silindirde belgesel nitelikte tarihi filmler mevcuttu. Elini hologram şeritleri üzerinde tekrar gezdirerek göstericinin çalışmasını sağladı.

Karşısında Zenar’ın başına gelen felaketi anlatan bir film başladı. Belli ki okul çocuklarına yönelik bir yapımdı. Tumor filmi seyretmeye başladı.

Film, gezegen büyüklüğündeki bir meteorun, Semma güneş sistemine girerek Zenar’a doğru ilerlemesiyle başladı. Gezegendeki astronomlar meteorun Zenar’a çarpacağından korkmuşlardı. Fakat durum hiç de beklenildiği gibi olmadı. Meteor büyük bir hızla gezegenin yörüngesine girdi ve iki gök cismi bir çift gezegen olarak hem birbirlerinin hem de Semma’nın çevresinde dönmeye başladılar. Bu durum

Zenar'da günlerin ve mevsimlerin sürelerinin değişmesine ve gezegenin kendi güneşi olan Semma'dan uzaklaşmasına neden oldu. İki yüz yirmi sekiz günlük bir süreden sonra meteor gezegenden ayrılarak Semma'ya daha yakın bir yörüngeye girdi. Yabancı olduğunu vurgularcasına diğer sistem gezegenlerinin aksi yönde dönmeye başladı. Zenar ise güneşine uzaklaşmış, yüzeyinin yaşanılacak derecede soğumasına neden olan bir yörüngeye oturmuştu. Bu durum karşısında Zenar halkı yer altına sığınmış ve kendilerine yeni şehirler inşa etmişlerdi. Şehirlerin caddeleri ortadan kalkmış yerini dar koridorlara bırakmıştı. Filmin bundan sonrasında insanların, yakında ölü bir gezegen haline gelecek olan Zenar'da yaşamlarını devam ettirmek için yaptıkları çalışmalar anlatılıyordu.

Tulor hologram alanını kapatıp yerinden kalktı. Kendisine bir fincan soysa yapmak için mutfığa yönelmişti ki vizörün sesi duyuldu. Tekrar masasına oturarak gelen çağrıyı aldı. Karşısında beliren kişinin görüntüsü onu hem şaşırtmış hem de sevindirmişti.

“Merhaba Chap. Seni büronda bulabileceğimi biliyordum” dedi Atasya Sermentis.

Tulor daha önce de bu tür imalarla karşılaşmıştı. “Merhaba Atasya görüşmeyeli nasılsın,” dedi kısık bir sesle.

“Teşekkür ederim,” diye cevapladı genç kaşif. Sermentis Topronit-T’de insanların yaşayabileceği gezegenler konusunda araştırmalar yapıyordu. Tulor’u aradığına göre bu konuda önemli bir bulgu elde etmiş olmalıydı.

“Çalışmaların nasıl gidiyor?” diye sordu Tulor.

“Çok iyi Chap. Bir süredir yeni bir yıldız sistemi üzerinde incelemeler yapıyoruz. Sistemde çok ilginç iki gezegen var. Biri kendisini çepeçevre saran bir kuşağa sahip. Yalnız bizim için daha ilgi çekici olanı dev bir uydusu olan diğeri. Hiç bu kadar büyük bir uydusu olan bir gezegen görmemiştik.”

“Çok heyecanlısın Atasya. Biraz sakın ol. Sanıyorum sözünü ettiğin gezegende senin için ilgi çekici başka özelliklerde var.”

“Evet, geniş bir atmosfere sahip olduğunu ve bu gaz kütlesinin serbest oksijen içerdiğini öğrendik. Ayrıca yüzeyinde

büyük su kütleleri olduğu kanaatindeyiz.”

“Tüm bunları nasıl öğrenebiliyorsunuz. Şimdiye kadar büyülesine incelikle araştırılmadığına göre pek yakın bir sistem olmasa gerek.”

“Evet Chap, Yeterince uzak sayılır. Şimdilik hala gelişme safhasında olan ve adına -takyon tutumu- dediğimiz bir teknikten yararlanıyoruz. Bu biraz bir kutuyu sallayarak içinde ne olduğunu kestirmeye benziyor. Sana gezegenin tam olarak resmini çizemem ama bir çok özelliğini açıklayabilirim. Aklıma gelmişken sana gezegene koyduğumuz ismi de söyleyeyim Chap. Palem. Hani şu Maltop efsanelerindeki gizemli şehir var ya, işte ondan esinlendik,” dedi Sermentis.

“Sanırım aradığın şeyi bulduğunu söylemek istiyorsun Atasya, doğru mu düşünüyorum?”

“Sana ancak belki diye cevap verebilirim Chap. Bence Palem üzerinde yaşanabilir hatta zeki yaşamın var olabileceği bir gezegen. Takyon tutumuna dayanarak bu kadarını söyleyebilirim. Keşke daha sağlam kanıtlar bulabilsem.” “Ben senin doğru iz üzerinde olduğundan eminim Atasya. İnsanlar bazen hislerine güvenmelidir,” dedi Tulor.

Bu sözleri söylerken Sermentis ani bir hareketle sola doğru döndü. Hareketlerinden bulunduğu odaya birinin girdiği anlaşıyordu. Genç kadın Tulor’a dönerek,

“Sağ ol Chap. İlerde desteğine ihtiyacım olabilir. Görüşmemizin daha da uzun olmasını isterdim. Ama bir misafirim geldi.”

“Her zaman yanımdayım. Dilediğin zaman tekrar arayabilirsin. Görüşmek üzere,” dedi Tulor.

Her iki kişi de görüntü aktarım cihazlarını kapattılar. Tulor kalkıp mutfığa gitti. Görüşmeden önce niyetlendiği gibi kendisine soysa hazırladı. Şeffaf kırmızı içeceği yudumlarırken o dev uydulu gezegeni düşünüyordu.

Murat YILMAZ

Devamı gelecek sayıda....

(www.gizlivadi.com sitesinden alınmıştır.)

GOZUL PROJESİ

Ceyhun Tansu EBINC

GOZUL PROJESİ

Dev uzay aracı alt uzaydan geçişini tamamlayarak hızlanmaya başladı. Yüzyıllardır devam eden çalışmaların son aşaması için bu yıldız gelinmişti, daha doğrusu en yakın ikinci gezegeni Gozul'a. Görevleri Gozul'da hızlandırılmış olan atmosfer dönüşümünün istenen düzeye ulaştığını onaylamak ve habitat oluşumunu başlatmaktı. Gemide bulunan yüzden fazla bilim adamı ve teknisyen üç ay boyunca bir kaç yüzyıl içinde bu gezegeni insanlar için yaşanabilir hale getirecek doğal hareketlenmeyi başlatacaktı.

Gemi kaptanı Mehmedian Khorolee724, Tenedron teknolojiyle donatılmış olan Arabic adlı geminin Gozul gezegenine yaptığı bu ikinci ziyareti yönetiyordu. Kaptan, koltuğunda parmaklarını özel yuvalarında hareket ettirerek yönetimi ikinci kaptan Demian Khoroleen1481'e bırakacağını belirtti. İkinci Kaptan köprüde kaptan koltuğunun hemen yanında göreve hazır, bekliyordu. Ancak Kaptan Khorolee 724'ün onu görmesi mümkün değildi. Ensesinin altında koltukla bağlantısını sağlayan devreler açılıncaya kadar da onu görmedi.

Gözlerini açarken büyük bir yorgunlukla "Gemi sizindir, Bay Khoroleen" dedi. Yaklaşık üç saattir gemiyi yönetiyordu ve her ne kadar Tenedron teknolojisiyle yüzlerce ışık yılında alınacak mesafeyi bir kaç saatte katetmek mümkünse de bu bir kaç saat, vücudu çok fazla zorluyordu. Gemideki tüm hesaplamalar onun beyninde bilgisayar sistemiyle ortaklaşa yapılıyor, tüm alıcı ve vericiler kaptanla irtibatla bulunuyor ve yine tüm kararlar sadece kaptanın bilinciyle alınıyordu.

Khorolee yerinden kalkarak köprünün hemen yanındaki rejenerasyon odasına doğru ilerlemeye başladı. Burada yine ense kökündeki devrelerle bilgisayara bağlanacak, ellerinde ve koltuk altlarındaki girişlerle de vücudunun alt ve üst uzaydaki yolculuk sırasında kaybettiği mineral ve vitaminleri geri alacak, dolaşım sistemindeki toksik maddelerin ayrımından sonra da hücrelerindeki tüm hasarların onarımı için bolca aminoasit, yağ asidi ve karbonhidrat depolayacaktı. Üç saatlik yolculuktan sonra burada yarım saat dinlenmesi yeterliydi. Daha sonra köprüye geri dönerek İkinci Kaptan'ın gemiyi Gozul gezegenindeki yörüngesine yerleştirmesini izleyebiliyordu.

Kaptan Khorolee rejenerasyon odasına çekilirken İkinci Kaptan Khoroleen çoktan yerini almış ve geminin bilgisayarlarıyla sinir sistemini birleştirmişti. Tenedron teknolojisi geminin tek bir kişiyle idare edilmesini olanaklı kılıyor ancak bunun karşılığında o kişiden çok fazla şey bekliyordu. Bu nedenle kaptan koltuğuna oturacak kişilerin tüm hayatları zigot evresinden başlamak üzere belirli kalıplara göre geliyordu. Bir Khorolee numarası alabilmek için belirli genlere ve bu genlere uygun bir gelişime sahip olmanız şarttı. Bilgisayar sistemiyle iletişiminizi sağlayacak sinir sisteminizin, yoğun hesaplamaları yapabilecek beyin kapasitenizin ve tüm bunları devam ettirebilmenizi sağlayacak vücudunuzun en üstün değerleri taşıması gerekiyordu. Ancak tüm bunlara ulaştıktan sonra vücudunuza sadece bir kaç bin insanda bulu-

nan yarı organik devreler eklenebilirdi. Ve daha sonra yoğun bir terapi ve eğitim programını tamamlamanız gerekiyordu. Khoroleen tüm programları yeter notla yani başarısız dışındaki tek not olan "kusursuz" sonuçla tamamlamış ve numarasını aldıktan sonra, galaksideki en kolay görevlerden biri için Arabic'e gönderilmişti. Şu an düşünebilecek durumda olsaydı herhalde, eğitiminin hala devam ettiğini düşünürdü. Yıldız gemisiyle insan arasında kurulan bu sinerjist yaşama birliğinde Khoroleen, şu an sadece görevini yerine getirmekle meşguldü.

Beyni yoğun hesaplamalarla uğraşırken bir yandan da yıldız sistemindeki uydularla uzun bir aradan sonra ilk bağlantılar gerçekleştiriliyordu. Özellikle Gozul etrafındaki uydunun aktaracağı çokça bilgi vardı. Tüm detaylar kaydedilmeye başlandı. Gemi yörüngesine doğru ilerlerken Kaptan Khorolee de köprüdeki yerini aldı. Yolculuğun verdiği etkiler neredeyse tamamen ortadan kalkmış ve yine göreve hazır-mışçasına zinde görünüyordu. Ama bundan sonraki "basit iş" genç Khoroleen'e aitti, kendisi sadece izleyecekti.

Khoroleen sinir sisteminde bir kaç elektron hareketiyle gemiye komutlarını verdi. Yörüngeye yerleşmelerine çok az bir süre kalmıştı. Bu da Kaptan Khorolee'nin ustalığını gösteriyordu; hedefe çok yakın bir geçiş gerçekleştirmişti. Alıcılar 'yörüngede' sinyalini onaylarken Khoroleen son kontrollerini ve hesaplamalarını yapıyordu. Bu sırada yıldız sisteminin en dıştaki, yani şu an kendilerine en uzak noktada olan uydudan bir bağlantı sinyali geldiğini fark etti. Bunu önce sadece gecikmiş bir doğrulama sandı ancak daha önce bağlantı test edilmişti. Uydu görüntülü bir mesaj geçiyordu: Kaynağı bilinmeyen bir cisim kendilerine doğru yaklaşmaktaydı. Hesaplamaları iki kez yaptıktan sonra gemideki bilgi bankalarından cismi tanımlamaya çalıştı. Bu bir asteroid ya da bir önceki ziyaretlerinde bırakılan bir cihaz veya atık değildi. Tanımlanamıyordu.

Görüntünün kayıtlara aktarıldığını doğrulattıktan sonra bunu köprüdeki dev ekrana yansıttı. Kaptanın orada olduğunu biliyor ve onun da fikrini almak istiyordu. Khoroleen'in bilgisayardan gelen mekanik sesi köprüde yankılandı: "Kaptan tanımlayamadığımız bir cisim bize doğru yaklaşıyor. Bulduğumuz bölgeye ulaşması beş Tenedron ayı sürecek. Ve astronomik ölçülere göre burnumuzun dibinden geçecek."

Kaptan Khorolee önündeki kumandalara elini yerleştirerek görüntüyü incelemeye başladı, önce netleştirdi sonra yakınlaştırdı. Böyle bir cisim hiçbir yerde görmemiş ve bahsedildiğini de duymamıştı.

"Bu nedir Kaptan" diye sorusunu tekrarladı genç Yıldız Gemisi Kaptanı.

Hızlı hesaplamalara alışkın olan Khorolee'nin cevabı pek kesin değildi:

"Ne olduğunu bilmiyorum ama insan ırkı ve Teredronlardan sonra üçüncü bir zeki ırkla ilk karşılaşmamız olabilir.." dedi fısıltıyla. İkinci Kaptan Khoroleen, geminin yörüngedeki idaresini bilgisayara devretmiş, köprüdeki dev ekranda

Kaptanla birlikte kendilerine doğru gelen cismin son görüntülerini izliyordu. Uydunun görüş mesafesinden çıkmak üzereydi cisim.

Kaptan alt uzay iletişim sistemini çalıştırarak en yakın yıldız üssüyle bağlantı kurmaya karar vermişti:

Üzerinde fazla düşünmeden cismin görüntülerini geçti. Kısa bir açıklamayla mesajı bitirdi: "Efendim, Gozul gezegenine istenen şekilde ulaştık. Gezegen üzerindeki atmosfer incelemeleri gemi teknoloji subayımız gözetiminde sürdürülüyor. Ancak az önce size iletmış olduğum görüntülerle bize doğru yaklaşmakta olan, tanımlanamayan bir cisim tespit ettik. İlk tahminimiz bunun uzay teknolojisine sahip bilinmeyen üçüncü bir ırka ait olabileceği yönünde. Üç aylık görev süremizde bu cisimle temas kuramayacağımızı belirledik. Şu an mekiklerden birini hazırlıyorum, bu şekilde cismi gemiye getirmemiz mümkün. Emirlerinizi bekliyorum." Mesajın yerine ulaşması üç saat alacaktı. Ve cevabın alınması için de en az bir üç saat gerekliydi. Bu da altı saatten fazla bir süre bekleyecekleri anlamına geliyordu.

Kaptan bekleme süresinde Khoroleen ve Teknoloji Subayı Tenedron'lu Xeenmor-ph769 ile birlikte köprüde kalmayı tercih etti. Gemiye ulaşan ilk sonuçlar atmosfer dönüşümünün tamamlandığını işaret ediyordu. Bununla birlikte yapılması gereken pek çok test vardı. Atmosfere sondalar gönderilecek, gezegen yüzeyinde robotlar pek çok ölçüm yapacaktı. Görevlileri gezegene taşımak için gemide üç mekik bulunuyordu. General'den gelecek cevaba göre bu sayı ikiye inebilirdi. Bu da birincil görevlerinde yani Gozul'da habitat oluşturmaya başlatma işinde bir sorun oluşturmuyacaktı. Sadece mekik pilotlarının bir kaç sefer fazla yapmaları anlamına geliyordu. Xeenmorph Kaptan'la birlikte cismin görüntülerini tekrar tekrar incelemiş ama Kaptan'dan daha iyi bir sonuca ulaşamamıştı. İnsan beyninden daha geniş olan hafıza kapasitesi, en uzun ölçüsü beş metre kadar olan bu cisim hakkında hiç bir bilgi içermiyordu. Tıpkı Kaptan gibi. Cismin şekli küçük bir yıldız gemisini andırırken dış uydudan gönderilen kızıl ötesi ışınlar cismin dış kabuğundaki alaşımın bilinen elementlerden meydana geldiğini gösteriyordu. Köprüdeki deneyimli subaylar çaresizlik içinde yeni varsayımlar üretmeye ya da birincil görevlerini gereklerini yerine getirmeye çalışırken iletişim sistemleri dev ekrana bir Tenedron' lunun insansı yüzünü yansıtmaya başladı, General Xeendor22.

"Kaptan, az önce bize ilettiğiniz görüntüleri inceledik. Bizim bilgi bankalarımızda da bu cismi tanımlayacak hiç bir kayıt yok. Bu nedenle Tenedron'daki merkez üssümüzden yardım istedik. Sonuçların önce bize daha sonra da size ulaşması çok zaman alacaktır. Geminizdeki mekiklerle görev sürenizi aşmadan bu cismi yakalamanız mümkün olduğuna göre yapmanız gereken şey açıktır...Son olarak, sizinle aynı tahmini paylaştığımı söylemek istiyorum. Tüm güvenlik önlemlerini benim söylememe gerek duymadan alacağınızdan eminim. Ancak şunu unutmayın ki bir Khorolee olarak size verilen tek emir ne şartla olursa olsun görevinizi yerine getirmektir, hiç bir menfaat size engel olamaz. İyi şanslar." General'in son cümlesinde üstüne basarak söylediği kelimeler 'hiç bir menfaat'ti. Ve bu tek bir anlama geliyordu. "Eğer cismin İnsan ve Tenedron Irkı için tehdit oluşturduğunu

belirlerseniz, bu sizin ve bütün mürettebatınızın hayatına mal olacak dahi olsa, cismi yok edin!"

Kaptan karşılık olarak sadece iki kelime içeren mesajı komutanına gönderdi: "Başüstüne, Generalim."

Artık yapılacak tek şey vardı, mekiğe atlayıp cisme ulaşmak. Bir aydan biraz daha uzun sürecek bu yolculukta cismin kendilerine yaklaştığının yaklaşık iki katı bir hızla ilerleyeceklerdi. Ona ulaştıklarında ise yapmaları gereken şey sadece yeterli mesafeye geçip hızlarını eşitlemekti. Sonrasında cismi mekiğe almak ağaçtan meyve kopartmak kadar kolay olacaktı.

Mekikte iki aydan uzun bir süre geçirmek için hazırlanan Kaptan Khorolee ve teknoloji subayı Xeenmorph bütünüyle sakin ve monoton bir yolculuk geçirdiler. İşin heyecanlı kısmı mekikte Xeenmorph'un yakın mesafe incelemelerini tamamlamasından sonra, cismin, mekiğin kargo bölümüne alınmasıydı. Kaptan'ın ustalığı burada kendini bir kez daha göstermiş ve hiç bir sorun olmaksızın cisim bir kaç dakika içinde kargo bölümüne alınmıştı. Xeenmorph cismi incelemek için sabırsızlanıyor ancak hiç bir şey yapamıyordu. Kendisine verilen izin yalnızca cismin tehdit oluşturup oluşturmadığının incelenmesi ve dış incelemeler içindi. Bunların çoğu zaten tamamlanmıştı.

Geri dönüş yolunda da cisim hakkında yeni tahminler yürüterek vakit geçirdiler. Xeenmorph bunun insan ve Tenedronlardan çok daha küçük vücut ölçülerine sahip bir ırk için bile bir uzay gemisi olamayacağını söylüyordu, görünürde hiç bir itici güç kaynağı yoktu. Ve uzun bir yolculuk içinde dış yüzeyinde yeterli bir savunma belirtisi yoktu. Oldukça eski bir görünüşü olduğuna göre şu ana kadar uzayda parçalanmamış olması büyük bir şanstı.

Arabic'e ulaşmaları büyük bir ilgiyle karşılandı. Gemide ve gezegen yüzeyindeki herkes bu ikincil görevin sonucunu sabırla beklemişti. Yine de bu sabırları karşılığında üsse geri dönünceye kadar bir bilgi elde edemeyeceklerdi. Üsdeki incelemelerden sonra da bir bilgileri olacağı şüpheliydi ya...

Kaptan mekik kargosundan geminin tehlikeli maddeleri taşımada kullandıkları özel bölümüne taşınan cismi hiç kimse göremeyeceği emrini verdi. Ve Gozul'daki görevleri tamamlanıp Arabic üsse dönünceye kadar cisim yerinden kıpırdatılmadı.

Üsse vardıklarında, gemi mürettebatı raporlarını iletip sağlık kontrollerinden geçtikten sonra ikincil görevleri hakkında tek bir söz söylememeleri konusunda sert bir dille uyarıldı. Her ne kadar bildikleri bir kaç kelimeden ibaret de olsa halka ulaşacak bir söylenti kamu güvenliğinde ve Birleşik Yıldız Ordusu menfaatlerinde çok büyük sorunlar oluşturabilirdi. Bu nedenle başta Kaptan Khorolee ve T.S. Xeenmorph olmak üzere mürettebatın büyük bir kısmı hayal kırıklığıyla gemiyi terk etti. Ve Kaptan haricindekiler bu cisim hakkındaki bilgilere ancak General Xeendor22'nin tüm galaksiye iletilen halk açıklamasıyla ulaşabildiler.

Birkaç günlük bir dinlenme sonrasında Kaptan Khorolee724 tüm umutlarını yitirip bu cismin kendisi için bir sır olarak

kalacağını düşünmeye başlamışken, komutanından bir çağrı aldı. Umutları yine yeşermeye başlarken başka bir düşünce de içini kemirmeye başlamıştı. Acaba General onu Gozul görevi için çağırmış olabilir miydi?... Hayır. Zaten tüm seyahati Gozul'dan uzakta geçirmişti, gemiye dönüşünde subaylarından aldığı raporlar da hiç bir sorun yaşanmadığını, her şeyin beklendiği gibi gittiğini göstermişti. Öyleyse bu çağrının tek nedeni Gozul yörüngesindeyken aldıkları ikincil görev olmalıydı. Generalin odasına girerken galakside son bir kaç yüzyılda yapılan en büyük keşiflerden birini yapan yani üçüncü bir ırkla ilk teması sağlayan kişi olup olmadığını soruyordu kendi kendine.

"Oturun lütfen." dedi, general, acele bir selamlaşmadan sonra. "Neden buraya geldiğinizi tahmin ediyorsunuz değil mi?"

"Gozul hakkındaki tüm raporlarımı zaten iletmıştim, efendim ve görevin tümüyle sorunsuz gerçekleştiğini biliyorum. Bu durumda beni çağırmanız için tek bir sebep kalıyor, efendim. Getirdiğimiz şu cisim..."

"Çok doğru bir tahmin, Kaptan. Sizi bunun için çağırdım. Ancak cisim hakkındaki ilk tahminlerimizi de düşünerek sizi biraz hayal kırıklığına uğratacağımı sanıyorum. Ve tabii bu cismin incelenmesinde en büyük paylardan biri size ve mürettebatınıza ait. O nedenle bir basın açıklamasından önce sizinle görüşmek istedim. Bunu herkesten önce öğrenmek sizin hakkınız."

"Teşekkür ederim, efendim... Bunun üçüncü bir ırkla karşılaşma olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Ne yazık ki, öyle."

"Evet efendim, çok büyük bir keşif olabilirdi..."

"Kaptan ben 'ne yazık' derken bunun büyük bir keşif olmadığını söylemek istemedim. Yaptığınız çok büyük bir keşif, sadece üçüncü bir ırk söz konusu değil." General'in otoriter yüzünde pek sık görülmeyen bir gülümseme belirdi. "Biraz sonra her şeyi anlayacaksınız, Kaptan. Benimle gelin."

Yıldız üssü dışında yapılan çalışmalarla ne olduğunun anlaşılmasından sonra, cisim, komuta merkezi ve yerleşkelerin bulunduğu Nadireen gezegenine indirilmiş, General'in odasının da bulunduğu binanın alt katlarındaki bir laboratuvarı incelemelere devam edilmişti.

Kendilerini alt kata taşıyan asansörden indikten sonra, Kaptan dar koridorda komutanının bir adım gerisinden laboratuvara doğru ilerledi. Kapıdaki görevli rutin kimlik tespiti işlemlerinden sonra General ve Kaptan'ı bu pek de sık korunmuyormuş gibi görünen kısma aldı.

Kaptan Khorolee kapının açılmasıyla topu topu evinin iki odası büyüklüğündeki küçük denebilecek laboratuvara adım attı. Buldukları bu 'artık bilinen' cisim pek çok parçalara ayrılarak çalışma masaları üzerine yayılmıştı. Laboratuvarın farklı köşelerinde üç uzman ellerindeki parçaları çeşitli aletler kullanarak inceliyor ve bunları doğrudan bilgisayar şebekesine iletiyordu.

General en uzak köşedeki masaya kadar ilerledi, teknisyenle bir şeyler konuştuktan sonra Kaptan'a döndü. Kaptansa

yakınlarındaki masalarda bulunan parçaları göz ucuyla inceleyordu. "Bunun ne olduğu hakkında bir fikir edinebildiniz mi, Kaptan?" "Hayır, efendim. Masaların üstündeki şeyler bana çok yabancı."

"O zaman bu size bir fikir verebilir." dedi General. Az önce konuştuğu kişi kendisine büyükçe altın renkli bir levha getirmişti. Levhayı etrafında çevirerek Kaptan'a gösterdi. Üzerinde çeşitli şekiller bulunan bu altın levha Kaptan'a hiç bir şey çağırılmıyordu. General altın levhanın içinden yine altından yapılmış olan bir disk çıkardı. Ortasında bir delik ve deliğin hemen üzerinde de yazıya benzeyen garip şekiller vardı. General disk yanındaki adama verirken diğer levhayı da Kaptan'a uzattı.

Bu sırada altın disk General'in arkasında hazırlanmış düzende yavaşça dönmeye başlamış ve oda bu diskten yükselen gürültülü melodiyle dolmuştu. Kaptan bir an elindeki altın levhayı unutarak melodiyi dinlemeye başladı. Gürültüye bir adamın bağırışları da eklenmişti şimdi, evet, bu bir insan olmalıydı. Ancak sözler hiç bir anlam ifade etmiyordu. Sonra Kaptan bir şeyi fark etti. Sürekli tekrarlanan bir sözcük: "Johnny!". Bu çok eski bir dünya ismiydi. Çok, çok eski...

General'e soran gözlerle bakarken elinde tuttuğu levhayı farkettiler. Az önce üstün körü baktıkları levhanın yukarı bakan yüzü boştu. Diğer tarafı yavaşça çevirirken General'in yüzünde yine bir gülümseme belirdi. Kaptan levhanın arka yüzündeki çizgilere şaşkınlıkla baktı.... Sonra tekrar baktı... Levha üzerinde kazınmış olan bir insan figürüydü.

"Kaptan, şu an son bin dünya yılı içerisindeki en büyük arkeolojik keşfi yaptığınızı öğrenmiş bulunuyorsunuz. Bulduğunuz bu cisim, dünya tarihiyle, yirminci yüzyılın son yıllarında uzaya gönderilmiş ve daha sonra Güneş Sistemi dışında kaderine terkedilmiş bir araştırma uydusu, Voyager. Eski dünyadan bize gelen çok hoş bir hatıra. Ve dünyadan günümüze ulaşan bir kaç parçadan en değerli olanı. Tebrikler Kaptan."

Kısa bir süre sonra General elde edilen bilgileri tüm galaksiye duyurdu. Voyager sayesinde yüzyıllar önce yok olan Dünya'nın tarihi biraz daha aydınlanmıştı. Ancak Tenedron'daki galaktik bilgi bankalarına aktarılamayan daha pek çok şey vardı, Dünya hakkında. Galaksinin çeşitli noktalarına dağılan insanlara eski yuvalarından ve ırklarının başlangıç noktası olan bu yok olmuş gezegenden gelen davetsiz misafir pek bir anlam ifade etmemişti. Kısa süren bir ilgi sonrasında Voyager, Tenedron'daki İnsan Uygarlıkları Müzesi'nde baş köşede yerini aldı. Ve eski uygarlıklarını sadece kitaplardan hatırlayan insanlar için ilginçliğini bir süre daha korudu.

Bir süre sonra Birleşik Yıldız Ordusu, kaybolan Dünya ırkları ve uygarlıkları anısına, yeni bir Voyager'ın uzaydaki sonu bilinmeyen yolculuğa eski Voyager'ın kaldığı yerden devam edeceğini açıkladı.

Ceyhun Tansu EBINC

(www.lostlibrary.org sitesinden alınmıştır.)

ŞEHİDAN #1

Pınar Karaca

ŞEHİDAN - I

Küçük bir çocukken yatağına uzanıp uzayı hayal etmekle, gerçekten uzayın bir parçası olmak arasında büyük fark vardı. Hem hüznü hem neşeyi barındıran garip bir gülümsemeyle bunları düşünüyordu kadın. Ne ironi dedi en büyük hayalimdi bu ve ben şimdi uçsuz bucaksız uzaya bakıp, dünyada, evimdeki yatağımda olmayı hayal ediyorum. Demekki hiç birşey yetmiyor insana, birşeyi elde edince yitip gidiyordu tüm sihir. Şu anı yaşayabilmek için verdiği sonsuz çaba geldi aklına. Onlarca insan arasından seçilebilmek için inandığı ya da inanmaya zorlandığı tanrıya ettiği yakarılar. Olmuştu işte. Onun gibi bu işe hevesli 6 kişi ile birlikte bir uzay gemisindeydi. 7 rakamının sihri inandırdı hep. 7. aday olarak girmişti testlere ve gemiye kabul edilen son kişide o olmuştu. Gemide kimseye adıyla hitap edilmiyordu bu kesinlikle yasaktı! Anlayamamıştı bunu ama hoşunada gitmişti ne de olsa sayılar her zaman onun dostuydu. Geçen ilginç diyaloglar gülümsemesine sebep oluyordu çoğu kez okadar. Bir ses bu düşüncelerinden sıyrılmasını sağladı.

“Yola çıktığımızdan bu yana hiçbirşey yemediniz, hepimiz yemek salonundayız bize katılmak ister misiniz diye soracaktım”

Ah işte yine o komik diyaloglardan biri diye geçirdi aklından kadın. 7 hiçbirşey yemedi! Neşe dolu bir kakhaha atmamak için kendini zor tuttu. “Peki geliyorum.” demekle yetindi.

Yemek salonuna açılan kapının önünde durdu bir an ve derin bir nefes aldı. Garip bir huzursuzluk yayılıyordu odadan. Yolun başından beri herkes sanki ben neden burdayım ne işim var bu sonsuzlukta tedirginliği yaşıyordu ve ne kadar gizlemeye çalışsalar da negatif titreşimler birinden bir diğerine ulaşıyordu. Bunun nedeni basitti. Uzayda olmak ! Henüz alışmamıştı bedenleri ve zihinleri. İnsanlığın en büyük düşü olmasına rağmen her zaman en korktuğu şeyde şu anı yaşıyor olmalı. Zamanla geçecek. Gececek... Ani bir dalış yaptı odaya kapının ne zaman açıldığını farketmemişti ama diğerleri onu izliyorlardı demekki bir süredir açık olan kapının önündeydi. Gülümsedi onlara ve yerine geçti.

“Sanırım hepimiz aynı kaygıyı taşıyoruz, adapte olmamız ne kadar sürecek? Önünüzde duran yemeklerinizde buna en güzel örnek şimdilik. Bir yanda dünyada yemeye alıştığınız taze besinler diğer taraftaysa yol boyunca sürekli yemek zorunda kalacağınız tatsız ama besin değeri yüksek kapsül biçiminde ürünler” dedi 1. Hepsi engelleyemedileri bir iğrentiyle baktılar kapsüllere.

“Ama alışmanız uzun sürmeyecek, ne bu yemeklere ne de uzayda olmanın verdiği huzursuzluğa. Rutine dönecek yakında bunlar ve işimizi engelleyen şeyler olmaktan çıkacak. Neyseki dilediğimiz zaman kahve içebileceğiz eh bu da birşey değil mi?” dedi yüzünde onay bekleyen bir gülümsemeyle.

“Tanrıya şükür!” bunu söyleyen ufak tefek ama oldukça sevimli görünümlü 5 numaraydı.

“Evet şimdi konuşmamız gereken daha önemli şeyler var. Hepimiz seçilmişleriz fakat bizim diğerlerinden bir farkımız var. Belli bir amacımız yok bizim öylesine gönderilmiş bir keşif gemisinin sonu belli olmayan konuklarıyız” diyerek direk olarak konuya girdi 1.

“Uzayın bilinmezliğine yollanan kurbanlar..”

“Bunu biliyordunuz. Hepimizin kendi iradesiyle verdiği bir karardı. Kimse size herşey mükemmel olacak demedi! Mükemmel bir şekilde tasarlanmış bir plan olacak ve hiçbir aksilik çıkmadan döneceksiniz demedi. Çünkü plan yok ki!” kendi sözlerinden dehşete düşmesine şaşırdı 7 ve diğerlerine baktı, hepside ona bakıyordu.

“Neyin var senin tanrı aşkına”

Amma çok kullanıyordu tanrının adını bu adam diye düşündü.

“Tamam tamam belki biraz fazla karamsar davranıyorum. Unutmayinki benim burda bulunma amacım sizleri yalanlar söyleyerek avutmak değil. Psikolog olabilirim ama anneniz değilim! Benden her zaman salt gerçekleri duyacaksınız fazlasını beklemeyin. Zihinlerinizi huzura kavuşturabilirim ama ruhlarınızı değil çünkü benimki bile fazlasıyla şaşkın şu sıralar.”

Bu sözleri söylediği anda pişmanlık duydu 7. Bu insanları bir felakete sürüklemek istemiyordu ama bilmeleri gereken bir gerçek vardı. Bu gemi ve bu gemiyle yaşayacakları serüvenler tamamen bir bilinmezliğe dayanıyordu. Rotaları bile yoktu. Bilgisayar yol durumuna göre kendisi belirliyordu ne yöne gideceklerini. Hayatları olasılıklara bağlıydı. Bilgisayarın insafındaydılar ve bir makine ne kadar insafli davranabilirdi..

“Eğer sakinleştiyseniz konuşmama devam edeyim” dedi 1. Bunu söylemeden önce birkaç dakika beklemişti herkesi kendi iç hesaplaşmasıyla başbaşa bırakmıştı. “Öncelikle bu seçimin tamamen bize ait olduğu gerçeğini bir kez daha duydunuz fazla açık sözlü psikologumuzdan” Bunu söylerken biraz endişeyle bakmıştı 7 numaraya.

“Evet bu seçim bizim ve artık bundan pişman olmak için çok geç. Hepinizin kendine ait sebepleri vardır elbette ama şu an için bizi ilgilendiren bu sebepler değil bunların bizi ne gibi bir sonuca sürükleyeceği.”

“Henüz yolun çok başındayız. Belki büyük tehlikeler bekliyor bizi, hemde hemen olabilecek ya da uzun sürecek bir huzur ve sessizlik. Bekleyip göreceğiz. Şimdi size önerim odalarınıza gidip bir süre daha dinlenmeniz ve adapte olabilmek için daha fazla çaba sarfetmeniz” dedi ve ayağa kalktı 1.

5, 6, 4 ve 2 numaralarda onu izleyerek yemek salonundan çıktılar. 3 numaranında çıkmasını bekleyen 7 onun yanına doğru geldiğini görünce biraz şaşırdı. Konuşma boyunca tek

kelime bile etmeyen bu genç adam gülümseyerek yaklaşıyordu . Bir elini masaya dayadı “Annem olmadığınızı sevindim” dedi ve yavaş ama güvenli adımlarla terketti salonu.. Kimsenin önündeki yemekleri yememiş olduğunu farkettiler 7 ve odasına doğru yürümeye başladı. Acaba 3 numara neden öyle bir şey söylemişti. Fazla üstünde durmadı bunun, kitabını alıp yatağına uzandı ve okumaya başladı. Bir türlü kendini kitaba veremiyordu, zihninde uçuşan düşünceler kitaptaki kelimelerle karışıyor ortaya saçma sapan birşeyler çıkıyordu. Kitabı bıraktı ve soru işaretlerinin peşinden gitmeye karar verdi.

Odasıyla toplantı salonu arasındaki yolu alması üç dakika sürdü. Üç dakikanın normal zamanda ehemmiyeti yokken sanki uzayda zaman hantallaşıyor, geçmek bilmiyordu. Bu kısacık dakikalara neler sığdırabileceğine hayret etti. Akıllı, kuralları belli olmayan bir yarışma yapmıştı ve bunu kazanan ilk üç birazdan ödülleri alacaktı. Diğer sorular ise bir süre daha beklemeliydi..

Gemi büyük mürettebat ise oldukça azdı. Birbirlerini bulmak çok zor olabiliyordu bu yüzden herkese verilmiş olan çağrı cihazına benzer ama çok daha ufak boyutlarda iletişim cihazları vardı. Üzerinde ise üç adet düğme. Kullanma klavuzu tarzında birşeyde vermişlerdi onlara ve bu düğmelerin açıklamalarını içeriyordu. Okumaya başladı ve ikinci düğmeye basmaya karar verdi. Bastığı anda gemide çok tiz bir ses her yanı kapladı. O kadar rahatsız edici bir sestir ki bu pişman oldu bir an yaptığına ama diğerlerini toplantı salonuna getirmeyi başarmıştı. Meraklı yüzler sarmıştı çevresini. Ne diyeceğini bilemedi bir süre sanki tüm o soru işaretleri ona ihanet etmiş ve insanlar yanındayken masum birer noktaya dönüşmüşlerdi. Toparladı kendini ve geçip bir sandalyeye oturdu. Ne kadar rahattı bu sandalyeler böyle yoksa zihni gibi bedenide mi küçük oyuna katılıyordu. Biraz önce duyduğu huzursuzluk ve isyan duygusunun yerini bir rahatlama almıştı. Hayır hayır diye geçirdi içinden ya şimdi soracağım bu soruları ya da bu bilinmezliğin bir parçası olmaya devam edeceğim sessizce. Birden akli yine karıştı. Peki sorularımın cevaplarını bulacağımı nerden biliyorum ki?!? Bu insanlarda benim gibi hiçbir şey bilmiyor olabilir. Onlarında zihinlerini bulandırmaya hakkım var mı? Eh öyleyse deneyelim ve görelim diye düşündü ve kalbine eski günlerden kalma bir cümle gelip oturdu. "No risk no fun" derlerdi yakın bir arkadaş ile böyle durumları. Ama artık eski arkadaş cidden eski olmuştu, yoktu ve ortada eğlence olmasa da bir risk vardı..

1 numara lider edasıyla herkesin önünde durmuş neler oluyor burda der gibi bakıyordu kadına. Neden bu adamdan hoşlanmadım ben diye düşündü. Sanırım 1 numara olduğu için kendini patron sanıyor beni rahatsız eden bu olmalı dedi kendine. E artık kendi kendisi ile değil diğerleri ile konuşmanın sırası gelmişti. Tam ağzını açıp konuşacakken 1 numara ondan önce davrandı. 1 olduğu için tüm öncelikler kendinde sanıyor bu adam diye geçirdi aklından ve engelleyemediği bir sinir dalgası kapladı içini..

“Bir açıklamanız vardır umarım?” otoriter bir ses tonuyla sormuştu bunu 1. Kesinlikle mantıklı bir cevap beklentisindedeydi. Aksi taktirde henüz kabul edilmeyen ama hissedilen liderliğini ispatlamak zorunda kalacaktı. “Elbette var. Sadece açıklamalar değil sorularımda var !” çok mu hırçın davranıyorum acaba dedi genç kadın kendine. 1 değilde başkası sormuş olsaydı bu soruyu daha sakın

cevaplayabilirdi belki.

“Sizi dinliyorum öyleyse.” Kendinden emin tavırlarla kadının tam karşına geçip oturdu.

“Sadece siz değil gemide bulunan herkes ile konuşmak istiyorum. Bu hepimizi ilgilendiriyor her ne kadar bunu size anlatabilmek zor olsada bir lidere ihtiyacımız varsa bunu kendimiz belirlemek isteriz. Siz seçilmiş değilsiniz. Bu tavırlarınız beni rahatsız ediyor. Önerim şu sorularımı sorduktan sonra, önce cevaplar üzerinde yoğunlaşalım ardından adil bir şekilde lider seçimine gidelim.” dedi sesini kontrollü bir şekilde çıkarmaya çalışarak.

“Kabul edilebilir bir öneri bu. Şimdi tüm arkadaşlar yerlerine geçerse bu son derece acil durumu bizimle paylaşırsanız sevinirim. Sanırım verdiğiniz alarımın ancak çok acil durumlarda kullanıldığını biliyorsunuz değil mi?” yine o güvenli ama garip bir şekilde etkileyici ses tonuyla sormuştu soruyu 1.

“Alarım anlamını biliyorum. Zaten bildiğim için onu tercih ettim çünkü bence gayet acil bir durum sözkonusuydu. Eğer bu gemide birlikteyssek bazı şeyleri belki sizlerden öğrenebilirim diye düşünmüştüm. Son iki saattir kafamı kurcalayan birkaç soru var”

“Eğer bize verilen dosyayı iyice okusaydınız hiçbirimizin diğerinden fazla şey bilmediğini anlardınız” bunu söyleyen şimdiye kadar hiç konuşmamış olan 2 numaraydı.

7 şaşkınlığını gizleyemeden baktı ona. Adam bir anda çok ilginç göründü gözüne. Yolculuğa çıkmadan önce sadece bir kaç saatliğine görmüşlerdi birbirlerini. Yolculuğun en gizemli yanlarından biride buydu. Yolcular birbirini tanımiyordu ve son saatlere kadar görüşmelerine izin verilmemişti. 2 numaraya şimdi dikkatli bakınca gördüğü şey daha farklıydı. Orta yaş sınırında, elindeki kahve fincanını değerli bir antika gibi titizlikle tutan, iyi görünümlü fakat bakışları buz gibi olan bir adam vardı karşısında. Bu bakışları nasıl olduda farkedemedim o görüşmede diye düşündü. Çünkü adamın gözleri sanki sizi delip geçiyor dahada ileride var olmayan birşeye odaklanıyor gibiydi. Mesleği gereği insanların davranışlarına ve bu davranışlarını bedenleriyle anlamlandırmalarına dikkat ederdi. Bu adam için söylenecek tek söz vardı. Etkileyici ! Ama cinsel anlamda bir etkileycilik değildi bu. İlgisini adamdan uzaklaştırıp kelimelerine yönlendirdi.

“Dosyayı okudum burada olmamın sebebidir bu. Öncelikle merak ettiğim bu dosya neden bize yolculuktan önce verilmedi? hepimiz bu garip notlara odalarımıza yerleştirdiğimizde rastladık. Acaba dosyada yazılanlar hepimizinkinde aynı mı? Bizim adımıza düzenlendiği açık ama belkide herhangi birimizin dosyası farklıdır.”

“O halde herkes dosyalarını getirsin ve karşılaştıralım.” diyerek ayağa kalktı 4 numara.

Devamı gelecek sayıda....

Pınar Karaca

(www.kayipdunya.com sitesinden alınmıştır.)

PARLAYAN GECELER

I Robot

PARLAYAN GECELER

Trok o gün biraz geç kalktı. Aslında geç kalkmayı pek sevmezdi. Aile ona günlük oldukça fazla iş veriyordu. Tüm işlerini yetiştirebilmek için erkenden kalkması gerekiyordu. Tabii daha önemlisi günlük işlerini bitirip hava kararmadan “yasak kütüphaneye” gitmek istemesiydi.

Mutfğa indi. Kardeşleri ve annesi masada oturmuşlardı bile. Hızla yerine oturdu. Mutfak kapısından Babası girdi, kızgın kırmızı gözleri ile masaya baktı. “Trok” diye, bağırdı. “Uyuyarak bu aileye ne faydan olabilir? Yaşınla uykuculuğun aynı oranda büyüyor.” Trok cevap vermeden yemeğine girişti. Annesinin yemekleri gerçekten güzeldi. Ama akli hala “yasak kütüphane” ile doluydu. Biran önce işlere başlamak, bitirmek ve hak ettiği boş zamana kavuşmak istiyordu.

Gün, her zamanki işlerle geçti. Hayvanları beslemek. Ağlıları temizlemek. Su tanklarını kontrol etmek. Römorku su ile doldurmak. Arıtma tesisine getirmek ve suyu arıtmak ve sonunda; günün sonu.

Trok babasının yanına giderek tüm işlerinin bittiğini söyledi. Babasıda kafasını yana seyirterek gidebileceği işaretini verdi. Trok ikiletmeden Uzunmotor' una atladı ve hızla dağlara yöneldi. Mağaranın girişinde durdu. İçini hafif bir ürperti sardı, aslında korkak bir çocuk değildi, ancak içerdekiler gerçekten onu heyecanlandırıyordu.

İki saat sonra eve döndü Trok. Annesi akşam yemeğini hazırlıyordu. Mutfak kapısından geçerek salona yürüdü. Herkes salonda oturmuş ona bakıyordu. Babası; “Yine mağaraya mı gittin?” diye sordu. Trok cevap vermek istemedi. Ağzından belli belirsiz bir “evet” çıktı. “Ama ne bulduğunu bilmelisin, baba” dedi. Babası ilgisizce bakmaya devam ederken Trok babasına yaklaştı. Yanına çömeldi. “Geceler her zaman parlamıyormuş, KARANLIKMIŞ, baba, karanlık. Karanlık nedir biliyor musun baba?” Trok merakla babasına bakıyordu. “Baba ?” diye bir daha seslendi. Ama babası ona bakmasına rağmen yüzünde herhangi bir ifade yoktu. Sanki oğlunu dinlemiyormuş, onun arkasında hatta içinde başka şeylere gözünü dikmiş gibi oturuyordu. Trok bir daha “Baba” diye seslendi.

Babası bir elini Trok başına götürüp yavaşça onu okşadı. Yavaşça yerinden kalktı, salonun köşesindeki kilitli dolaba gitti. Cebinden anahtar tomarını çıkararak bir tanesini seçti ve dolabı açtı. İçinden bir dosya aldı ve Trok'a uzattı. Trok dolabın içini oturduğu yerden görebiliyordu. İçi daha önce görmediği şeylerle doluydu. Ve babası dolabı tekrar kilitledi hatta kapağını dahi örtmedi. Trok şaşkınlıkla dizlerinin üstüne kalktı ve babasının uzattığı dosyayı gözlerini dolaptan ayırmadan aldı. Bir an öyle kalakaldıktan sonra dosyanın kapağını açtı. İçinde renkli fotoğraflar vardı. Bir anda kaygan kağıtlar yere saçıldı. Salonun ortasına dağılan resimlerin en üsttekinde bir kara parçası duruyordu. Aynı bir ada gibi, etrafı yıldızlarla dolu, bir tarafında da koca güneş parıl parıl parılıyordu.

Trok hiç birşey anlamayan gözlerle babasına baktı. Amiral Benjamin F. Alabama oğluna yaklaştı. Gözleri dolu doluydu, yada Trok'a öyle geldi. “Bak Trok” dedi amiral, en üstteki resmi göstererek. “Bu bizim dünyamızın resmi. Ben çekmişim bu resmi. Sen daha doğmamıştın. Biz bir uzay gemisi ile dünyadan kaçıyorduk. Fakat Mars'ı bile geçemedik büyük bir arıza oldu yola devam edemedik. Uyuyan tüm mürettebat öldü. Biz büyükler olarak bildiğin 25 kişi tekrar dünyaya geri dönmek zorunda kaldık.”

Trok merakla babasına bakıyordu. Onu hiç böyle üzgün ve yılgın görmediğini aklından geçirirken Amiral devam etti. “Dünyanın yalnızca bu gördüğün Üçbinde biri büyüklüğünde kutup bölgesi kaldı. Güneşin hiç batmadığı bu bölge. Ve radyasyonun herşeyi parlattığı bu topraklar eğer bir yardım gelmezse bizi yok edecek.” Ve Amiral kırmızı gözlerini pencereye çevirerek elini yine yemyeşil parlayan Trok'un saçlarına daldırdı ve dalgın dalgın okşadı.

I Robot

(www.bilimkurgu.cjb.net sitesinden alınmıştır.)

DUNE VE MATRIX

Emre Karadeniz

DUNE VE MATRIX

Bu iki kaliteli bilimkurgu eserini ele alalım. Biri ilk kitabı 1965 yılında yazılan, bilimkurgu, felsefe, politika gibi kavramları yoğun bir biçimde kullanan ve yorumlayan, en iyi bilimkurgu eserlerinden biri sayılan Dune. Matrix ise günümüz cyberpunk türünün en etkili sinema örneği. Matrix içinde yer alan gönderme ve alegoriler göz önüne alındığında tüm sinema tarihinin en kaliteli eserlerinden biri olduğunu söylemek pek abartı olmaz. Matrix'in anlamı matematikte bildiğimiz matrisler -ki programlamada çok kullanılan bir yapı- ayrıca biyolojide geçen bir kavram olarak, hücreye enerji sağlayan mitokondri yapısını çevreleyen sıvıdır. Sadece eserin isminin böyle göndermeleri olması onun ne kadar büyük olduğunu anlatmakta yeterlidir herhalde. Bu iki eserin hikayesinde benzer sayılabilecek bir nokta var, ikisinde de bir mesih hikayesinden bahsedilir. Dune'da ki mesih kavramı Bene Gesserit okulunun genetik dölleme programı ile yaklaşık 90 küsur nesildir süren ve üstün bir şekilde geleceği görme yetisi olan erkek bir Bene Gesserit- Kwisatz Haderach yaratmaktır. Matrix de ki mesih kavramı ise matrix programının içindeki hatadan oluşan ve ilginç bir şekilde matrix dışında da etkisi süren (bence bu noktada bilimkurgu ile pek uyuşmuyor) Neo isimli bir insan.

Buraya kadar ki benzerlikler iki eseri bilen insanlar arasında bile pek şüphe yaratmadı. Çünkü mesih kavramı kullanım alanı açısından baya yaygın, sadece çok hafif bir şüphe ile Matrix'in Dune'dan etkilenmiş olabileceği kuşkusu doğdu, fakat Matrix'in çok dolu ve kaliteli bir yapım olması bu şüphelerin yeşermesine pek imkan vermedi. Dananın kuyruğunun koptuğu nokta ise Matrix Revolutions filmi idi. Filmde Neo'nun gözleri bir silah tarafından yaralanır ve fiziksel olarak gözlerinin kaybeder, ama matrix içinde üstün bir kişilik olması-ve matrix'in kendi yapısından dolayı- "görme" yetisini kaybetmez. Dune'daki buna benzer olay ise, serinin ikinci kitabı olan Dune Mesih'i'nde geçer. Kwisatz Haderach özelliklerini taşıyan Muad'Dib, gözleri kör edici etkisi olan, taş-

yakan bombanın etkisine maruz kalır ve fiziksel olarak gözlerini kaybeder. Fakat o da görme yeteneğini kaybetmez. Bu şaşırtıcı benzerlik bazı çevreler tarafından -ki bu çevreler gerek Matrix'in çok popüler olmasından gerek de son filmin beklentilerin aşağısında olmasından dolayı seriye karşı antipatisi olan insanlardan oluşmaktadır.- Matrix'in Dune dan çalıntı (plagiarisim) yaptığını iddaa eder. Bazı ılımlı çevrelerse bunun çalıntı değil bir gönderme olduğunu ve mesih hikayelerinde bu tarz benzerliklerin olabileceğini belirtmişlerdir. Ben de ikinci grup mesubuyum. Matrix yapı olarak oldukça iyi düşünülmüş ve her yönden kalite çıtasının çok çok üstünde olan bir eser. Bu nedenden dolayı yönetmen Wachowski kardeşleri çalıntı yapmayla suçlamak kedinin uzanamadığı ciğere munda demesi ile aynı değere sahip. Wachowskiler böyle kalitede bir eser yaratabildiklerine göre kuşkusuz çoğu bilimkurgu eserini de okumuşlardır, Dune serisinin de bunun içinde olduğunu sanıyorum. Fakat iki benzerliğin tesadüf mü yoksa göndermemi olduğu ise çok tartışılabilir bir konu. Filmlerdeki çoğu göndermeler ufak bir sahneyi veya bölümü içerir, Matrix Revolutions da olduğu gibi filmin bütününe etkileyen bir durumun gönderme olarak yapılmasının olasılığı azdır, fakat bu olasılığın azlığı kuşkuyla canlı tutmaya yetecek kadar da fazladır, gönderme olabilir de olmayabilir de.

Sonuç ne olursa olsun iki eser de bundan bir şey kaybetmeyecektir, aksine kaliteleri bir kez daha perçinlenmiş olacaktır. Bir de düşük bir ihtimal olan Wachowskilerin Dune eserini okumamış olması durumu var. Eğer böyle ise, kompto teorileri üretmekte usta olan beyinler büyük bir konu kaybedecektir. Fakat okumamış olsalar bile matrix'de ki mesihin kör olma kavramı yer alabilirdi kanımca, bu tema Dune'a uyduğu kadar Matrix'in yapısına da uyuyor.

Emre Karadeniz

(<http://www.bilimkurgu.itu.edu.tr> adresinden alınmıştır.)

